

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 16

MAY 15, 1931

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

GONE INTO HEAVEN

Who is gone into heaven, and is on the right hand of God; angels and authorities and powers being made subject unto him.
I Peter 3:22.

Hope of my hope!

Jesus is gone into heaven!

Why should I fear or be dejected in mind, why should my soul be cast down within me, even though the enemy be strong and threatens to overwhelm my life?

Why should I be discouraged, when it is my calling to suffer for righteousness' sake; when men revile me and falsely accuse me because of my conversation in Christ; when all the powers of darkness gather themselves against me to destroy my soul? Have I no answer to every man that asketh a reason of the hope that is in me?

Jesus is gone into heaven!

He is the same that once appeared in the form of the suffering Servant, suffering for our sins, the Just for the unjust, that He might bring us to God; the very same that was once put to death in the flesh

Was ever man more righteous than He? Could ever man with more reason than He fearlessly challenge his accusing and raving enemies to convict him of sin? Constantly He did well; always He spoke the truth in love; never was guile found in His mouth; only the honour of God He sought, not the honour of men. He reviled not even when He was reviled; He threatened not when He suffered. Always He opposed the darkness and walked in the light, even as He is the light. His meat it was to accomplish the will of Him that sent Him. Yet, did ever man suffer as He? Did ever man endure such contradiction of sinners against himself? When He did well they hated Him; when He spoke the truth they opposed Him; when He cast out devils they

called Him Beelzebub, the prince of devils; when He obeyed the Father they sought accusation against Him. They plotted and raved, they falsely accused and counted Him with the transgressors, they smote and buffeted Him, they trampled His good name into the mire of slander and spit upon Him, they scourged Him and mocked Him with a thorny crown, they nailed Him to the accursed tree and cast Him out of the world as the most worthless of all worthless men in the earth . . .

And through it all He is gone into heaven!

Did ever man represent a cause more just and holy than was His cause? Over against all darkness and sin and death and hell He stood for the cause of God and His covenant in the world. To glorify the Father, to build the eternal house of His covenant as the Servant of Jehovah, to redeem His brethren from the power of the devil and corruption and bring them again unto the Lord and His holy temple, He had come into the world. He represented the cause of God against the devil, the cause of light against the darkness, the cause of righteousness against unrighteousness, the cause of His brethren, whom He loved, against the power of the world and hell. Yet, was ever man more hated and covered with shame and reproach? Did, in the eyes of men, before all the world, ever a cause appear more hopeless of victory? Did it ever appear more convincingly that God's cause must suffer defeat and that its representatives may never hope of victory, that not the light but the darkness must prevail, that not righteousness but unrighteousness will dominate and that there is no reward but death and shame in the service of the Most High, than at the moment when the most obedient Servant of Jehovah was cast into the abyss of His shame and humiliation?

Yet, He is gone into heaven!

He was rewarded according to the perfection of His suffering, according to the depth of His humiliation.

In all His suffering and reproach, when it seemed as if the cause of darkness must needs triumph in this world and the light must needs be extinguished, when it appeared as if nothing but shame and humiliation is the reward of faithfulness to the cause of God's cove-

nant, He confessed that God is His strength and committed Himself to Him that judgeth righteously.

And He was not put to shame.

For He, Who apparently sank into death forever, was raised again; He, Who according to the judgment of the world was covered with the shame of utter defeat, was given the victory. He is gone into heaven! He was exalted into highest glory, clothed with heavenly splendor, rewarded with a name which is above all names. Not to the power of darkness but to the light is given the victory

His glory in heaven is the justification of His cause, of the cause of God!

Why should I fear, when it is my calling to suffer with Him, for Him, through Him, for righteousness' sake?

The reward of glory is certain.

For it is He, that is gone into heaven. And He was not a mere man among men, but the Son of Man. He is the Head of all His brethren and represented them. It was for their transgressions that He suffered and was delivered unto death; it was for their justification that He was raised and glorified in the highest heavens. As He is gone into heaven, so shall they that are His . . .

Already His life is theirs. For the heavenly Lord is their Head and they are members of His body. He, the heavenly Lord, received the promise of the Spirit and bestowed the gift of the Comforter upon them that are His own. Through that Spirit they partake of His life. Citizens of heaven and strangers in the earth they have become

And being placed in heaven with Him, they seek not the things that are below, but the things that are above. The life of the heavenly Jerusalem is in their hearts and that heavenly city they seek

What should they fear?

The enemy may cause them suffering in the flesh, may revile their earthly name, may deprive them of earthly joys, — their heavenly joy is beyond their attacks.

Safely the eternal, incorruptible and undefilable inheritance is kept in heaven for them.

And if we suffer with Him, we shall also be glorified together with Him!

For He is gone into heaven!

Hope of our hope!

Mighty Lord of our salvation!

For He is exalted at the right hand of God!

All power is given unto Him, both in heaven and on earth!

And the angels, and all powers and authorities, in all the wide creation, are made subject unto Him! He is supreme over all and is exalted as the Lord of all!

Because He humbled Himself so deeply, as the suffering Servant of Jehovah, He was so highly exalted,

received a name above all names, that in the name of Jesus every knee should bow and all should confess that He is the Lord!

What marvelous glory and power is given unto Him!

Well may, at the contemplation of this wondrous exaltation, as we see Jesus, sitting at the right hand of God, all things being subjected under Him, the question of the psalmist of old rise from our hearts and lips: Lord, what is man, that Thou art mindful of Him? A little lower he was made than the angels, with glory and honour he is crowned!

For, is it not man, is it not the human nature, that is so highly exalted and endowed with power and majesty, when Christ is raised to the pinnacle of glory and authority at the right hand of God? God cannot be exalted. No power could possibly be added unto Him. No authority, no prerogative to reign and sit on the throne of the universe could He receive from anyone. He is the almighty. Not only is He supreme in power over all that exists, but there is no power outside of Him. All the power that is in heaven and on earth or even in the abyss is His. Would He withdraw His power the creature would relapse into nothingness. And He is supreme, Lord of all. Never did the reins of the universe slip from His almighty hands. Even though the devil and his host could imagine such a vain thing and rise against Him, to deprive Him of His authority and power, yet He reigned and He alone, and all the powers of darkness could never do aught against His almighty will. The divine nature is the infinite perfection of power and majesty. It is unchangeable in infinite glory and honour. In that divine nature the Lord could not be exalted, could not receive a power that was not His own from eternity. For He is one with the Father and the Holy Spirit in Being and with them equally possesses all the perfections of the Godhead. No, but the Man Jesus Christ is so highly exalted, He it is that received a name above all names and is enthroned at the right hand of God, all things being subjected under Him

The same Jesus that humbled Himself and assumed the form of a servant, though He thought it not robbery to be equal with God; that humbled Himself even unto death, yea, unto the death of the cross; that was delivered according to the determinate counsel and foreknowledge of God and crucified and slain by wicked hands; that shed His lifeblood on the accursed tree and gave up the ghost; that was carried to His earthly restingplace in the garden of Joseph, — that Jesus God hath made both Lord and Christ and raised Him in that human nature to the place at His right hand

What is man, that Thou art mindful of him?

But, again, how is this possible?

Is it possible, then, that divine glory is given to mere man? Can the human nature be clothed with omnipotence? Can man become God?

It were blasphemy to entertain the very thought!

For God is God and there is no God beside Him. He alone is infinite in wisdom and knowledge, in power and glory, in righteousness and holiness, in all the perfections of His glorious Being. He is the eternal, the Cause of all causes, being Himself Uncaused. He is infinitely exalted above all that is called creature. Neither can the creature become equal to the Creator; the infinite cannot be comprehended by the finite; man cannot become omniscient; the human nature cannot be clothed with omnipotence. God alone exists by Himself, is eternally independent, the source of all that is, the overflowing fount of all good

Wider than the widest ocean is the chasm that exists between the most glorious creature and the alone glorious God!

Nor does the exaltation of the Son in human nature imply that the finite was swallowed up of the Infinite, that the human nature became divine. Great power and glory He received, a name above all names, the highest conceivable glory among all creatures and power, over all that is named, — but even so, His power is not absolute, neither infinite. As the eternal Son, as the second Person in the Holy Trinity, He exercises divine power and is possessed of divine glory in His divine nature, for as such He is equal with God; but the same Person of the Son possesses a power in His human nature, as the Head of His Church and the Lord of all, that is derivative, which He receives from moment to moment from Him Who so exalted Him and raised Him at His right hand.

Such is the meaning of the very figure *sitting at the right hand of God*.

For when it is said, that all things are subjected under Him, it is evident that He is excepted that put all things under His feet.

Yet, even so, He is supreme in power and glory!

All must do His bidding. The angels in heaven wait for His command and when the word proceeds out of His mouth they hasten to obey. All the powers of darkness, satan and his demons, cannot but tremble at His Word, nor can they prevail against His will. All the powers of creation in heaven and on earth are in subjection unto Him and they are at His disposal. He sits on the throne of all the universe in the Father's name and is Lord of lords and king of kings!

Lord, what is man that Thou art mindful of him?

My Lord, Who loved me even unto the death of the cross, my Saviour and Redeemer, He holds the reins!

Why should I fear, when men rise up against me, when the way grows dark and all things appear to lead to my destruction?

He that loved me is enthroned above all!

Mighty Lord of my salvation!

Glorified Son of Man!

He is gone into heaven and is on the right hand of God!

And all things in heaven and on earth, angels and principalities and powers are subject unto Him.

And He employs His great power and might and authority constantly, as the eternal King under God, to realize the fruit of His suffering, to complete the work the Father gave Him to do, to build the eternal and heavenly house of God's covenant, to establish His Kingdom in everlasting glory

For, though He went into heaven as the Victor over sin and death and led captivity captive in His ascension, the end is not yet.

Much remains to be done.

The Church must be gathered from the four winds of heaven and every last one of those whom the Father gave Him must be delivered from the power of sin and death to enter into His Kingdom. That Church must be ruled and protected in the midst of a world that hates her and seeks her destruction, must be sanctified and perfected till the day of His coming. The very powers of darkness, of the devil and the world, must be pressed into service, in order that, in spite of their evil intentions and ravings against God and His anointed, they may work together for good to them that love God. Then, when they have served their God-ordained purpose, they must be destroyed forever. All things in heaven and on earth must be made subservient to the realization of the ultimate purpose, the coming of God's glorious kingdom.

This completion of His kingdom is committed into the hands of Him, that laid its foundation in His own blood, the Lamb that standeth as though He had been slain.

He, Who is the One that is like unto the Son of Man, approached the Ancient of Days, that sitteth upon the throne, approached Him through His suffering and death, and received an everlasting Kingdom.

He also received authority to finish that Kingdom and lead it to its final perfection. For He holds the book with its seven seals and has been found worthy to open it

When all is finished, He will come again!

Come, Lord Jesus, yea, come quickly!

Glorious Son of Man!

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 3 Juni 1931, om 9 uur in den voormiddag te Grand Rapids, Mich., in de Fuller Ave. Kerk.

M. Vander Vennen, Stated Clerk.

UIT ONVERGANKELIJK ZAAD DOOR HET WOORD

Er zijn in het werk des Heiligen Geestes, waardoor Hij ons deelgenooten maakt van het ééne, groote heil, dat Christus voor de Zijnen heeft verworven, verschillende elementen te onderscheiden. De ééne, groote heilsweldaad des Heiligen Geestes kan in velerlei daden onderscheiden worden. De ééne, rijke genade in Christus wordt menigerlei genade. Op den weg des heils, waardoor een zondaar, dood door de zonden en misdaden, geleid wordt naar de volmaakte heerlijkheid van Gods eeuwig Verbond, liggen verschillende stadiën, worden onderscheidene mijlpalen aangetroffen. Het werk van de toepassing des heils doorloopt een proces en dit proces heeft verschillende elementen en vele zijden. Dit ligt wel in den aard der zaak. Zooals onze zonde en ellende ons geheele bestaan heeft aangetast, ons geheel heeft verdorven, naar lichaam en ziel, naar verstand en hart, met willen en denken, zoo moet ook het genadewerk des Geestes ons geheel en al vernieuwen en verheerlijken. Ge kunt daarom dit werk onderscheiden, al naardat het ons lichaam of onze ziel verandert, plaats heeft in ons zijn of in ons bewustzijn, in ons hart of verstand, denken en willen vernieuwt. Zooals door de zonde beide onze staat voor God en onze toestand zijn veranderd, zoodat we naar onzen staat in de schuld liggen voor God en een kwade conscientie hebben, terwijl we naar onze toestand bedorven zijn en volslagen onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, zoo moeten ook door het werk der genade beide staat en toestand veranderd worden, zoodat onze conscientie gereinigd wordt van booze werken en onze booze en verdorvene natuur vernieuwd wordt tot heiligmaking. Zooals er door de zonde een vruchten dragen is tot ongerechtigheid, zoodat we de schuld dagelijks meerder maken, zoo moet er door genade een omzetting komen in geheel onzen wandel, zoodat we dienstknechten worden der gerechtigheid en straks het loon der genade mogen ontvangen. Er zijn dus vele zijden aan het ééne, machtige genadewerk des Heiligen Geestes, waardoor Hij den dooden zondaar levend maakt en verheerlijkt.

In de Heilige Schrift worden al deze verschillende elementen van het werk des Geestes wel genoemd en voorgesteld en op verschillende wijze beschreven, maar een bepaalde orde, waarin de verscheidene weldaden des heils aan den uitverkoren zondaar worden toegepast vinden we in haar niet. De Schrift is geen leerstellige en systematische uiteenzetting van het werk der verlossing en biedt ons geen afgeronde dogmatiek. Toch lag het wel in den aard der zaak, dat in den loop der geschiedenis de vraag opkwam in het geloovig bewustzijn der Kerk van Christus, hoe men zich deze volgorde moest voorstellen. Men kwam in de werkelijkheid van het leven voor allerlei vragen te staan. Door de ketterij van Pelagius, die het geheele werk der toe-

passing des heils afhankelijk stelde van den vrijen wil des menschen en den zondaar voorstelde als bekwaam om zich te bekeeren onder den invloed van een zedelijke aanrading of overreding, werd de Kerk gedwongen om zich dieper in te denken over de vraag of God dan wel of de mensch eerst is in zijn eigen bekeering en, indien God de eerste is en het werk des heils van Hem uitgaat, wat dan wel het speciale karakter mag zijn van dat allereerste werk, dat God door Zijnen Geest in het hart des zondaars tot stand brengt. Feitelijk kwam men daardoor dan ook reeds tot de vraag, of in de toepassing des heils de wedergeboorte dan wel de roeping voorafgaat. En de vraag van den vrijen wil heeft voorts in de geschiedenis altijd meer of min de kwestie van wedergeboorte en roeping of roeping en wedergeboorte beheerscht. Bovendien kwam men in de werkelijkheid van het leven ook voor het probleem van die kleine kinderen der gemeente, die wegsterven voor en al eer ze tot een leeftijd kwamen, waarin ze in staat zijn, om het Woord Gods te verstaan. Zoolang men zich voor deze kwestie niet geplaatst zag en er niet over nadenkt, mocht het voldoende schijnen om eenvoudig te spreken van de roeping door het Woord, waarop dan het geloof en de bekeering volgde; zoodra men begon na te denken over de zaligheid der kleine kinderen, kwam men alweer voor de vraag, of er althans in hun geval geen werk des Geestes moest worden verondersteld, dat onafhankelijk is van het Woord en buiten dat Woord omgaat.

Daar kwam nog bij, dat men ook gedwongen werd om na te denken over de logische verhouding van die weldaden des heils, die betrekking hebben op de verandering van onzen staat en die andere, waardoor onze toestand wordt veranderd en vernieuwd. Als we met de Heilige Schrift zeggen, dat we zalig worden door het geloof, wat is daarvan dan de beteekenis? Wat is de betrekking tusschen het geloof en de zaligheid? Is het geloof eene voorwaarde, waaraan de mensch zijnerzijds moet voldoen, om de zaligheid in Christus te verkrijgen? Wordt de mensch zalig, omdat hij gelooft? Staat het zoo, dat, waar de mensch van nature niet kan voldoen aan de wet Gods, de Heere nu het geloof rekent als het goede werk, op grond waarvan hij den hemel kan binnengaan? Of is het misschien zoo, dat juist door dat geloof de zondaar weer in staat gesteld wordt, om goede werken te doen, en dat hij nu door die goede werken des geloofs gerechtvaardigd wordt? Wat is de betrekking van de rechtvaardigmaking tot de heiligmaking? Is de eerste de grond voor de laatste, of is de heiligmaking eerst, om dan op grond van die heiligmaking den mensch rechtvaardig te verklaren voor God? Al deze vragen moesten in den loop der geschiedenis, onder den invloed van allerlei oorzaken, wel opkomen in het bewustzijn van den geloovigen nadenker over de dingen van Gods heil in Christus; kwamen ook op en riepen om een antwoord.

Toch is het niet zoo gemakkelijk, als velen schijnen te meenen, om een vaste orde aan te geven in de ver-

schillende stadiën of trappen, waarin het heil in Christus wordt toegepast door den Geest aan den uitverkoren zondaar. Het is eigenlijk eerst in den laatsten tijd, dat ook onder de Gereformeerden meer vastheid en belijndheid wordt aangetroffen in het behandelen van de orde des heils, ofschoon er ook thans nog niet kan worden gezegd, dat er onder hen eenstemmigheid heerscht. We herinneren ons nog de dagen, waarin er niet alleen onder de godgeleerden, maar ook onder de geloovigen in het algemeen in de Gereformeerde Kerken, een hevigen strijd gevoerd werd over de kwestie of de roeping dan wel de wedergeboorte eerst is en, in verband daarmee, of we ons de wedergeboorte als middellijk of onmiddellijk moesten voorstellen. Sommigen streden met warmte voor de orde van roeping en wedergeboorte; anderen trokken met niet minder enthousiasme een lans voor de omgekeerde orde; terwijl er ook gevonden werden, die met vuur de voorstelling verdedigden, dat de wedergeboorte niet alleen op de roeping, maar ook op het geloof volgde. Niet slechts op de scholen en kansels werd de een of andere zijde van deze kwestie verdedigd, maar ook op vereenigingen en vergaderingen, in gezellige bijeenkomsten en persoonlijke gesprekken, ja zelfs, op fabriek en kantoor en op straat, maakte men zich warm voor de kwestie en toonde men dikwijls een zeer levendige belangstelling. Die strijd had een goede zijde. Het is waar, dat ook toen niet alles goud was, wat er blonk, dat er dikwijls vreemd vuur op het altaar werd gedragen, dat de strijd niet zelden zoo gevoerd werd, dat hij heete hoofden en koude harten op het slagveld achterliet. Maar dat neemt niet weg, dat hij toch ook het bewijs leverde, dat men belang stelde in de waarheid, zich op de waarheid indacht, en er prijs op stelde, dat in de Kerk van Christus de waarheid gehandhaafd zou blijven. Dat het vuur van dien strijd (en schier van allen strijd over dogmatische kwesties) thans is uitgedoofd, komt niet daarvandaan, dat men tot eenstemmigheid is gekomen, dat het probleem tot aller bevrediging is opgelost, maar vindt veeleer zijn oorzaak in het feit, dat er, ten opzichte van de waarheid in de Kerken tegenwoordig een Jan-Salie-geest heerscht, een geest, die verwant is aan dien van Gallio, die zich geen van deze dingen aantrok. Het tegenwoordig geslacht zou zich over deze en dergelijke kwesties niet meer warm kunnen maken, eenvoudig omdat het niet meer over de waarheid nadenkt en die ook niet meer verstaat.

Hoe dit ook zij, het is eigenlijk eerst in den laatsten tijd, dat men heeft gepoogd, om tot een scherpere belijning te komen in de voorstelling van de orde des heils. Bij Calvijn zelfs vinden we zulk eene belijning niet. Hij schijnt zelfs niet de poging te wagen, om tot een scherp belijnde en welomschreven voorstelling te komen. In zijn *Institutie*, 3e boek, begint hij met een tamelijk breede behandeling van het zaligmakend geloof. Hieronder behandelt hij ook de roeping door het Woord, daar immers door het Woord de Christus wordt voorgesteld, die het voorwerp is des geloofs en

door dat geloof wordt omhelsd. Daarna eerst handelt Calvijn van de wedergeboorte, maar deze wordt door hem in zeer breeden zin opgevat, zoodat hij onder dit hoofd ook handelt van de bekeering, van het leven der heiligmaking en van den strijd des geloofs in het midden der wereld. Dit laatste, dat namelijk Calvijn van de wedergeboorte in zeer breeden zin handelt, moeten we niet uit het oog verliezen, als we beweren, dat de hervormer de wedergeboorte op het geloof laat volgen en daaruit laat opkomen. Alleen als we deze verklaring er bijvoegen, mogen we zeggen, dat bij Calvijn de orde wordt gevonden: roeping, geloof, wedergeboorte. En het is overigens wel duidelijk, dat de hervormer het geloof beschouwt als een werk Gods in het hart van den zondaar, waarbij de laatste lijdelijk is. In hetzelfde licht moeten we dan ook artikel 24 van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis beschouwen, waar we letterlijk dezelfde orde aantreffen. Daar toch lezen we: "Wij gelooven, dat dit waarachtig geloof, in den mensch gewrocht zijnde door het gehoor des Woords Gods en de werking des Heiligen Geestes, hem wederbaart en maakt tot een nieuwen mensch, en doet hem leven in een nieuw leven, en maakt hem vrij van de slavernij der zonde." Het is ook hier wel duidelijk, dat door wedergeboorte ook de bekeering en de heiligmaking wordt aangeduid. Wie dit uit het oog verliest en de hervormers laat spreken en art. 24 van de Belijdenis aanhaalt, alsof dit alles betrekking had op den strijd, die later over deze kwestie ontbrandde, vervalt in allerlei dwaasheden en neemt een onhoudbare positie in. Bij Calvijn, evenmin als bij Luther, vinden we geen poging om te onderscheiden tusschen de wedergeboorte in engeren en in ruimeren zin, tusschen het werk des Geestes, dat plaats heeft beneden, en dat, hetwelk plaats heeft in ons bewustzijn. Hij maakt geen scherp onderscheid tusschen wedergeboorte en bekeering of heiligmaking. Daarom laat hij alles opkomen uit het bewuste geloof en dat geloof uit het gehoor en komt dan als vanzelf tot de volgorde: roeping, geloof, wedergeboorte.

Bij de latere theologen vinden we langzamerhand meer onderscheiding, en als gevolg daarvan ook meer belijning en vastheid in de voorstelling. Zoo vinden we bij Petrus van Maestricht (*Godgeleerdheid*, III, 192, v.v.) een hoofdstuk over de "Rantsoen-Verlossing." Daaronder handelt hij allereerst van de "Nature der Toepassing." En dan behandelt hij in orde de volgende stukken: de roepinge, de wedergeboorte, de bekeeringe, de vereeniging met Christus, de rechtvaardigmakinge, de kinderaanneming, de heiligmakinge en de heerlijkmakinge. We merken hier op, dat bij hem de wedergeboorte op de roeping volgt, een orde, die gewoonlijk bij Gereformeerde theologen wordt gevonden. Zoo vinden we het ook bij Brakel (*Redelijke Godsdienst*, I, 709, v.v.). Hij onderscheidt bij de behandeling van de toepassing van het heil in Christus de volgende trappen of stadiën: roeping, wedergeboorte, geloof, rechtvaardigmaking, aanneming tot kin-

deren, vrede, heiligmaking. Bij Dr. H. Bavinck (*Gereformeerde Dogmatiek*, IV, 1, v.v.; en zijn werkje over *Roeping en Wedergeboorte*) vinden we, wat de orde van roeping en wedergeboorte betreft, dezelfde volgorde, ofschoon bij hem de voorstelling niet zelden aan duidelijkheid veel te wenschen overlaat. Maar bij Dr. A. Kuiper vinden we een andere orde van behandeling (*Dictaten Dogmatiek, Locus de Salute*). Hij laat de rechtvaardigmaking aan alles voorafgaan en heeft dan de volgende stukken: wedergeboorte, roeping, bekeering, geloof, heiligmaking. Wat het uitgaan van de rechtvaardigmaking betreft, gaat deze voorstelling natuurlijk uit van de zuivere gedachte, dat deze wel-daad des heils ten grondslag ligt aan alle verdere weldaden. Door deze orde van behandeling wordt aanstonds de mogelijkheid afgesneden, om de rechtvaardigmaking te verwarren met de heiligmaking, of ook de laatste den grond te maken voor de eerste. Toch is hier verwarring in het spel. Want in de kwestie van de toepassing des heils gaat het over de vraag in welke orde de verschillende stukken der zaligheid, die Christus voor de Zijnen heeft verworven, in daadwerkelijk bezit worden gesteld van den zondaar. En als we dus het voorwerpelijke niet willen verwarren met het onderwerpelijke, gaat het niet aan, om te beginnen bij de rechtvaardigmaking. Overigens merken we op, dat bij Dr. Kuiper, zooals bij anderen, beide voor hem en na hem, de wedergeboorte aan de roeping voorafgaat.

Het wil ons voorkomen, dat er lang niet zooveel verschil van meening bestaat, of behoeft te bestaan onder Gereformeerden, over de kwestie van de verhouding van roeping en wedergeboorte, als de strijd, die hierover is gevoerd, zou doen vermoeden. Het komt slechts aan op zuivere en nauwkeurige onderscheiding. In zekeren zin kan het wel worden gezegd, dat de roeping aan de wedergeboorte voorafgaat, mits men dan goed duidelijk zegt, wat men door de roeping en wat men door de wedergeboorte verstaat. In een anderen zin echter moet zeer beslist gehandhaafd worden, dat de wedergeboorte het eerste werk Gods is, dat Hij werkt in het hart des zondaars, en dat er van een zaligmakend hooren van het Woord geen sprake kan zijn zonder deze wedergeboorte des harten. En zelfs kan men spreken van eene wedergeboorte door het geloof, mits men dan ook duidelijk omschrijve, wat men door de wedergeboorte verstaat.

Men kan de wedergeboorte opvatten in den engsten zin des woords. Dan is zij die daad Gods, waardoor de doode, uitverkoren zondaar, het zaad des nieuwen levens ontvangt, het allereerste beginsel van het leven van Christus hem door den Heiligen Geest in het hart wordt geplant. Zij bestaat in het schenken, het instorten van nieuwe geestelijk-zedelijke vermogens. Zij is een besnijdenis des harten. Zij heeft plaats, niet in het bewustzijn des zondaars, maar in het diepste van zijn hart, in het centrum van zijn geestelijk-zedelijk bestaan, daar, vanwaar de uitgangen des levens zijn. Ze is de inplanting van het zaad des nieuwen levens, zoo-

als dat nog niet ontkiemd is in het bewustzijn des zondaars. Ze is een nieuwe schepping, een daad der herschepping, waardoor in beginsel de zondaar wordt tot een nieuwen mensch in Christus Jezus, het oude voorbij gegaan en alles nieuw is geworden. De Heilige Schrift spreekt van de wedergeboorte in dezen zin, als ze spreekt van een onvergankelijk zaad, waaruit straks de wedergeboorte ook door het Woord in het bewuste leven ontkiemt en opschiet. Uit het oogpunt van dit zaad der wedergeboorte, zoo spreekt Gods Woord, kan de nieuwe mensch niet zondigen, want zijn zaad blijft in hem, en hij is uit God geboren. Van deze wedergeboorte spreekt ook de Heiland, als hij tot Nicodemus zegt, dat zonder haar iemand het koninkrijk Gods zelfs niet kan zien. Deze wedergeboorte nu is geen vrucht van eenige zedelijke aanrading, noch ook van eenige roeping door het Woord der prediking. Waar zij plaats heeft niet in en door het bewustzijn des zondaars, maar daar beneden in het diepst van zijn bestaan, in de mystieke diepte zijns harten, daar kan ze alleen zijn een herscheppende daad van dien God, die de dooden levend maakt en roept de dingen, die niet zijn alsof ze waren. Ze is dan ook niet afhankelijk van eenigen leeftijd des zondaars. Ze kan plaats hebben in de prilste jeugd, lang voordat de zondaar tot jaren des onderscheids is gekomen of in staat is, om het Woord Gods te hooren en te verstaan. Ze kan ook plaats hebben op meer gevorderden leeftijd of ook in den grijzen ouderdom. Ze kan plaats hebben lang voor de bewuste bekeering, zooals bij kleine kinderen, die langzamerhand eerst tot de daad des bewusten geloofs komen; ze kan ook schier met de bekeering samenvallen. Ze is een gansch vrijmachtig en almachtige daad Gods, waarbij de zondaar geheel lijdelijk blijft.

Nu kan men van deze wedergeboorte nog wel zeggen, dat ze toch ook de vrucht is van de roeping Gods, mits men dan niet bedoelt de roeping door het Woord, waardoor de zondaar tot bewust geloof wordt gebracht. Er is een onmiddellijk roepen Gods, die aan alle zijn van het schepsel voorafgaat, een goddelijk roepen door het eeuwige Woord, waardoor de dingen tot stand komen. Zoo is het bij de schepping. Als God zegt: daar zij licht, dan komt het licht te voorschijn. En zoo is het ook met de herschepping. Want God maakt de dooden levend, en roept ook daarbij de dingen, die niet zijn, alsof ze waren. Als men dit op het oog heeft, wanneer men spreekt van de roeping waardoor de wedergeboorte in den engsten zin des woords tot stand komt, dan hebben we geen bezwaar. Doch gewoonlijk bedoelt men met de roeping heel iets anders. Men heeft daarbij niet het oog, zooals wel vanzelf spreekt, op het herscheppend roepen Gods, zonder het Woord der prediking, waardoor het hart des zondaars onmiddellijk wordt veranderd en vernieuwd, maar op een middellijk roepen van den Heiligen Geest door de prediking des Evangelies. En als men het oog heeft op deze roeping, die nog weer onderscheiden wordt als inwendig en uitwendig, is ze niet van toepassing op de wedergeboorte

in den engsten zin van het woord. Spreken we dus van de wedergeboorte in dezen zin, als die werking Gods, waardoor het allereerste beginsel des levens in het hart van den zondaar wordt gewrocht door den Heiligen Geest, dan laten we haar aan alle werk des heils voorafgaan, dan gaat ze ook aan de roeping vooraf.

Het ligt wel in den aard der zaak, dat alle Pelagiansche en Rationalistische richtingen van de wedergeboorte in dezen diepsten en principieelen zin van het woord niets moeten hebben. Volgens hen toch is de mensch niet geestelijk dood, maar slechts krank. Hij is niet volslagen onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, maar is in den grond der zaak een goed mensch gebleven. Zijne zaligheid hangt dan ook aan den vrijen wil en komt in hem tot stand door bewegelijke woorden van menschelijke wijsheid. Er moet op zijn verstand worden gewerkt en door zijn verstand op zijnen wil en zijn gemoed. Hij moet worden overreed door woord en voorbeeld en alzoo voor Christus worden gewonnen. En deze verandering in zijn denken en willen, die tot stand wordt gebracht door een zedelijke overreding, is eigenlijk de wedergeboorte des menschen. Zij spreken dan ook nog wel van wedergeboorte, doch hechten er een gansch andere beteekenis aan dan de kerk aller eeuwen er aan hechtte. Het is eene wedergeboorte, die tot stand komt door zedelijke overreding en de toestemming van den vrijen wil des menschen. En het ligt wel in den aard der zaak, dat zij van eene wedergeboorte, die tot stand komt door almachtige genade alleen, die plaats heeft beneden het bewustzijn van den mensch, in het diepst van zijn bestaan, die daarin bestaat, dat den zondaar het beginsel eens nieuwen levens, nieuwe geestelijke vermogens worden ingestort, niets moeten hebben. Door zulk eene voorstelling toch van de wedergeboorte wordt elke mogelijkheid ten eenenmale afgesneden, alsof de zondaar tot zijn eigene zaligheid ook maar in het alleringingste zou kunnen medewerken. Zij laat den zondaar volstrekt lijdelijk en laat het werk der zaligheid over aan absoluut vrijmachtige genade van dien God, die zich ontfermt diens Hij wil en verhardt dien Hij wil.

Maar dit neemt niet weg, dat we op grond der Heilige Schrift toch ook kunnen spreken van een wedergeboorte in den breederen zin des words, als namelijk insluitende de ontkieming van het zaad des levens en de eerste openbaring van de werking des nieuwen levens in het bewustzijn van den zondaar. Bij den apostel Paulus vinden we beide deze voorstellingen der wedergeboorte, als een werk Gods, aangeduid door den term roeping. Van de wedergeboorte als zoodanig spreekt hij slechts eenmaal, zooals we eerder hebben gezien. Hij spreekt gewoonlijk van de roeping. En door die roeping Gods komt het gansche werk der wedergeboorte tot stand, zooals het ook in het bewustzijn van den zondaar tot openbaring komt. Daarvan spreekt ook de apostel Petrus (I, 1, 23), als hij zegt dat wij wedergeboren zijn, niet uit vergankelijk, maar

uit onvergankelijk zaad en door het levend en eeuwig blijvend woord van God. Zooals wij reeds eerder opmerkten, in het eerste gedeelte van deze omschrijving ziet de apostel op de wedergeboorte in den engeren zin des words; en dan zijn we wedergeboren *uit* onvergankelijk zaad, dat door God den Heiligen Geest in het hart des zondaars wordt geplant. Maar in het laatste gedeelte ziet hij op de wedergeboorte, zooals die hare voltooiing vindt in het ontkiemen van dit zaad der wedergeboorte in het bewustzijn des zondaars; en dit geschiedt onder den invloed van het Woord van God. Zoo zegt ook de apostel Jakobus er van, dat de Heere ons gebaard heeft naar Zijnen wil door het woord der waarheid, 1:18. De eerste inplanting van het zaad der wedergeboorte kan worden vergeleken bij de generatie en ontvangenis, de allereerste openbaring van dit beginsel des nieuwen levens in het bewustzijn van den zondaar door het gebaard worden van een kindeke. Indien we nu de wedergeboorte in dezen zin verstaan, dan gaat de roeping aan haar vooraf. Het is thans niet onze bedoeling om uit te weiden over de roeping. Maar toch moet ook hier reeds er aan worden herinnerd, dat deze roeping, waardoor het leven der wedergeboorte ontkiemt in het bewustzijn, onderscheiden wordt als inwendige en uitwendige roeping. Ook deze roeping is door den Heiligen Geest. Zij is maar geen zedelijke aanrading of overreding door een bloote verkondiging des Evangelies, maar ze is een krachtdadige en onwederstandelijke werking Gods des Heiligen Geestes, waardoor de wedergeboren zondaar nu ook voor zijn bewustzijn uittreedt uit de duisternis en overgezet wordt in Gods wonderbaar licht. Maar in elk geval behoeft er geen strijd over te bestaan, dat, indien we de wedergeboorte in dezen breederen zin opnemen, zij volgt op de roeping en door middel van het Woord des Evangelies tot stand komt. En als we daarbij nu ook nog bedenken, dat onze vaders bovendien nog spraken van eene wedergeboorte in nog breederen zin, als namelijk inhoudende het voortgaande proces der heiligmaking, dat opkomt uit het geloof en verwerkelijkt wordt door Woord en Geest, zal het wel duidelijk zijn, dat het bij deze kwestie aankomt op juiste onderscheiding en dat het verschil onder Gereformeerden lang niet zoo diep ging, als het soms scheen, te oordeelen naar den hevigen strijd, die soms gevoerd werd.

In elk geval zijn alle Gereformeerden het hierover eens, dat van het begin tot het einde het werk der toepassing des heils tot stand komt door almachtige en onwederstandelijke genade alleen.

Intusschen geven wij er de voorkeur aan, om bij de behandeling van de orde des heils van de wedergeboorte in den engeren zin te spreken. Zij is voor ons die daad van den Drieëenigen God, waardoor Hij den uitverkoren en in zichzelf dooden zondaar aangrijpt door den Geest van Christus, hem in het diepst van zijn bestaan omzet en hem het leven, dat uit Christus is, instort, hem alzoo in beginsel overzettende uit den dood in het leven en hem in blijvende gemeenschap zettende

met het lichaam van Christus. En zoo de wedergeboorte opvattende is er bij ons geen twijfel, of ze gaat aan alle andere werk Gods vooraf, zoodat ook de roeping door Geest en Woord op haar moet volgen.

H. H.

DR. M. DE HAAN ON BAPTISM AND THE COVENANTS

Someone recently placed in my hands a booklet displaying the title, "Infant Baptism and the Covenant of Common Grace." In this booklet the author, Dr. M. R. De Haan, pastor of Calvary Church (undenominational), derides the doctrine of Infant Baptism as a doctrine taken not from Scripture but fabricated by the Fathers of the Christian church. In putting his thoughts into words, the author uses some strong statements. We quote: "This little treatise on the much discussed and little understood subject is sent forth, not for the purpose of starting a controversy or an argument. Rather we send it forth to show that there is **NO ARGUMENT** (bold print, De Haan's) at all for infant baptism. We firmly believe that the bulk of Christians have just taken for granted that what their church believes must be right." So far Dr. De Haan.

Let us examine the contents of De Haan's treatise and determine whether he made good his boast. It is not my purpose to trace the author's path of reasoning to the very end and to pause at every bend in the road to comment on what is presented. All we purpose to do is to direct the attention of the writer to a few glaring blunders in his line of reasoning in the hope that, having read this article, he will cheerfully admit that he really knows nothing about the things whereof he writes; that therefore the assertion that he sent forth his little treatise to show that there is *no argument* at all for infant baptism is, as coming from him, about as absurd a statement as ever appeared in print anywhere and at any time.

Wrote De Haan:

"The proof offered in these pages will be gathered from three sources: (1) from a study of the covenant of grace; (2) from a study of Reformed teachings; (3) from a study of Scripture texts.

1. *The Covenant of Grace*

"The false teaching of infant baptism finds its root in a misunderstanding of the covenant of grace, and is the result of mixing works and faith, law and grace. These two are sharply distinguished in scripture. There are many covenants mentioned in the Bible, but all of them may be grouped under two heads: *the Covenant of Works* and *the Covenant of Grace*. Grace is *all* of God. The covenant of grace is *everlasting*; the covenant of grace is *never broken*. In contrast to this, the covenant of works *depends in part on man*; the covenant of works is *temporary*; the covenant of works is

always broken because of man's failure. All the covenants of scripture come under these two heads.

Covenant of Works

"1. The Adamic Covenant, Genesis 2:16-17, 'And the Lord God commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat. But of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it; for in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die.'

"2. The covenant of Sinai, Exodus 19:5, 'Now therefore, if ye will obey my voice indeed, and keep my covenant, then ye shall be a peculiar treasure unto me above all people, for all the earth is mine.'

"3. Deuteronomy 30:9 and 10, 'And the Lord thy God will make thee plenteous in every work of thine hand, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy land, for good; for the Lord will again rejoice over thee for good, as he rejoiced over thy father. If thou shalt hearken unto the voice of the Lord thy God, to keep his commandments and his statutes which are written in this book of the law, and if thou turn unto the Lord thy God with all thine heart, and with all thy soul.'

"It will be seen from a study of the above covenants that they depend upon man's keeping of their requirements. In each case these covenants were broken and God was relieved of His responsibility. The covenant depended upon what man did, and since man broke the covenant it became temporary.

Covenant of Grace

"1. Genesis 9:11, 'And I will establish my covenant with you; neither shall all flesh be cut off any more by the waters of a flood, neither shall there any more be a flood to destroy the earth.'

"2. Genesis 17:1, 'And I will establish my covenant between me and thee and thy seed after thee in their generations, for an everlasting covenant, to be a God unto thee, and to thy seed after thee.'

"3. Hebrews 8:10-13, 'For this is the covenant that I will make with the house of Israel after those days, saith the Lord: I will put my laws into their mind, and write them in their hearts; and I will be to them a God, and they shall be to me a people. And they shall not teach every man his neighbor, and every man his brother, saying, Know the Lord; for all shall know me, from the least to the greatest. For I will be merciful to their unrighteousness, and their sins and their iniquities will I remember no more. In that he said, A new covenant, he hath made the first old. Now that which decayeth and waxeth old is ready to vanish away.'

"You will notice," so De Haan continues, "that these three covenants are unconditional, that they depend for their fulfilment, not upon man's obedience, but upon God's faithfulness.

"We see then that there are two covenants, *Grace*

and Works. The one is *never broken*, the other is *always broken*. Grace is unconditional; Works are conditioned by man's obedience. A study of all covenants in Scripture will show that the unconditional covenants of grace are irrevocable, and that all the covenants of works have been broken and always will be." So far De Haan.

Dr. De Haan, then, discovers in Scripture covenants of works: the Adamic covenant and the covenant of Sinai. In distinction from the covenant of grace, these covenants, according to De Haan, repose upon the condition that man keep its requirements.

What is De Haan's proof that the Lord instituted with His people of old a covenant of this kind? And the answer is ready: the command with which this covenant was interwoven, to wit, the command to obey and to keep covenant fidelity; further, such conditional clauses as: "If thou shalt hearken unto the voice of the Lord thy God to keep his covenant" "If thou turn unto the Lord thy God with all thy heart" "If ye will obey my voice indeed."

De Haan should know, however, that to the covenant of grace as well the Lord attached a command to obey His voice, to keep His covenant, to hearken unto His voice. Abraham was commanded to get him out of his country, and from his kindred, and from his father's house, unto the land that the Lord would show him . . . He did so, and the Lord made of him a great nation, blessed him and made his name great . . . Certainly, if Abraham would have clave to his father's house and continued as a resident in the land of his nativity, he would not have been blessed. At a later period the Lord again appeared unto him and said: "I am the Almighty God; *walk before me and be thou perfect*. And I will make my covenant between me and thee, and will multiply thee exceedingly" (Gen 17: 1, 2). And on his way to Sodom, the Lord turned to His heavenly companion and asked him whether He should hide from Abraham the thing which He was about to do; seeing that Abraham should surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth should be blessed in him. "*For I know*," the Lord continued, "*that he will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the Lord, to do justice and judgment; that the Lord may bring upon Abraham that which he hath spoken of him*" (Gen. 18:17-19).

Mark you, the covenant established with Abraham, De Haan admits to be a covenant of grace. That this covenant as well involves those whom it includes in well-defined duties; that the kind of phrase the Lord availed Himself of in formulating these duties was often the conditional sentence, is evident from the epistles. A single passage: "And ye that were sometimes alienated and enemies in your mind by wicked works, yet now hath he reconciled in the body of his flesh through death, to present you holy and unblameable and unproveable in his sight: *if ye continue in*

the faith grounded and settled, and be not moved away from the hope of the gospel" (Col. 2:6).

So then, from the above-cited Scriptures it appears that the covenant of grace, too, as well as the covenant of Sinai, involves those whom it includes in the solemn duty of keeping the way of the Lord. This must follow from the very nature of things. The thought element entering into the makeup of the very covenant idea is the concept *friendship, obedience, love*. The covenanting God therefore must insist that the sinner break with the world and, joining himself to God, love, serve and obey Him as his Saviour and Benefactor, and, as His ally, war in this life the warfare of Jehovah, with an eye fixed upon the crown of glory and with the hope of glory in his bosom. By refusing to do this very thing, the sinner rejects the covenant of God. The covenant of grace therefore as well as the covenant of Sinai has, must have, its requirements to be fulfilled, its commands to be heeded and obeyed, its God to be loved and adored, its vocation wherewith they whom the covenant includes are called. The sinner of both the old and the new dispensation must turn unto the Lord with all his heart would he live. He who persists in serving his idols comes to eternal grief.

It is plain as can be then that the covenant of grace too involves those whom it includes in the duty of attending to the precepts of the Lord, so that if De Haan were consistent he should have to term the covenant of grace a covenant of works; for his reasoning is that the command renders a covenant to which it is joined, a covenant of works the realization of which "*depends upon man's keeping its requirements*."

The point then is this: the mere giving of the command, *Thou shalt obey and serve the Lord thy God*, is no proof that the people to which the command comes is the party to a covenant of works. The sign of a covenant of works is the assertion coming from God that the keeping of the command is to be the issue of a power innate in man, of a power of which not God but man is the source and seat. A covenant of works calls for a service that is the outgoing of a strength or might inherent in man; for a service man by an act of his own free will resolves to perform. It is a service finally the Lord recognizes and received as the meritorious ground of a man's salvation. In the words of De Haan, a covenant of works *depends upon man's keeping its requirements*. If the keeping of these requirements is in turn dependent upon God's faithfulness, the covenant is not one of works but one of grace so that the service a covenant of works calls for is a service the Almighty is powerless to cause man to perform by working in him the will and the doing. In other words, what gives a covenant of works is a potent sinner (a sinner able to work out by his own might his salvation) and an impotent God; or, to express it otherwise, a sinner raised to the level of God, and a God drawn down to the level of the impotent creature. On the other hand, an impotent sinner (a sinner dead

in sin) and a God of infinite might, resolved to save in His infinite love the impotent sinner gives a covenant of grace. So then, the necessary correlative of a free will is an impotent God. On the other hand, if the might of God is infinite, the creature by himself is nothing.

It will be seen at once that the kind of scripture proving that God actually made with Israel a covenant of works is a scripture in which God appears not merely as commanding his people to obey Him, but in which He appears as declaring: Sinner, the power to serve and obey thy God is not out of me, but out of thee. If by an act of thine own free will thou choosest to keep covenant fidelity, thou wilt come to eternal bliss. The Lord thy God is mighty; but His might is not infinite, so that He is capable of working in thee the will and the doing. As the God of thy salvation, he saves thee, if thou first choosest to save thyself or to be saved.

With some such statements the law promulgated from the summit of the mount should have to be interspersed, if this law constituted the nucleus of a covenant of works.

Now then, I ask De Haan in all candor, was this the message of the law? If so, God denied Himself — His infinite might, His sovereignty, His mercy and compassion — when He promulgated this law. Whereas He cannot deny Himself, the message of the law must have been in keeping with His divine dignity. So indeed it was. It was a message the very reverse from what it would have been, were the covenant of Sinai a covenant of works. As was said, the law called forth the bloody sacrifice, whose message was: (1) Sinner, thy sins and miseries are infinitely great. By nature thou art so corrupt that thou art wholly incapable of doing any good, and inclined to all evil. So far from the truth it is that thou canst keep the law and thus in the sight of God be justified by the works of the law, that thou daily increases thy debt. And whereas the Lord thy God is a God of matchless purity and of strictest justice, thou by nature art a cursed, God-forsaken hell-bound sinner; for, Cursed is every one that continueth not in all things which are written in the book of the law to do them. Hence, mount Sinai to which thou camest, burnt with fire. Assembled at the base of that mount, thou sawest blackness, and darkness, and hearest a great tempest. Hadst thou touched that mount, thou wouldst have been stoned. (2) And yet, broken-hearted sinner, though thou art by thyself most condemnable and ill-deserving, know well that the Lord, longsuffering, and of great power, forgiving iniquity and transgression, is thy God who cleanses thee from all thy sin and, as the life of thy life and the strength of thy strength, capacitates thee to run the race he sets before thee and afterwards receives thee to glory.

Such indeed was the message of the blood of the sacrifice the law called forth.

I challenge De Haan to cite a single scripture in which God appears as declaring to any man (Adam included), "Serve me by thine own might," or, "Thy service shall be the issue of a power of which not I but thou art the source." There is no such scripture to be found in Holy Writ; which means that the doctrine of a covenant of works cannot be gotten from the Word. If there is anything that arouses the fierce indignation of the Eternal, it is the spectacle of a mere human taking his stand over against the Almighty and saying, "By my might." Yet De Haan sent forth a pamphlet in which he asserts that the Lord from the summit of a mount thundered in the ears of a people whom He found in a desert land, led about, instructed, kept as the apple of His eye, — By thine own might thou shalt serve me." Amazing!

The man who says, "by my might" sets himself up as a god before the Lord. De Haan would have his readers know that the Lord instructed his people to do this very thing, though the first commandment He gave reads: "Thou shalt have no other gods before me."

The declarations of a God of a covenant of works would be: Sinner, the Lord thy God is powerless to save. Thy salvation therefore comes to pass not by my Spirit but by thy power and might. But the God of the covenant of grace says: Sinner, the Lord thy God, infinite in might, saves thee to the uttermost. Does De Haan want us to believe that the Lord could come to His people with a speech constituted of such contradictory statements?

A covenant of works and a covenant of grace then are mutually exclusive; the former is against the latter, is a disannulment of the latter; for, as De Haan says, the former depends for its fulfilment upon man's obedience, the latter upon the faithfulness of God, so that if the law was the draft of a covenant of works, Jehovah must be held to have disannulled the covenant of grace, the promise, when from the summit of the mount He promulgated this law. But what sayeth the apostle? "That the covenant, that was confirmed before of God in Christ, the law, which was four hundred and thirty years after, cannot disannul, that it should make the promise of none effect. For if the inheritance be of the law, it is no more of promise: but God gave it to Abraham by promise. Wherefore then serveth the law?" Was it added to annul the promise, the covenant of grace? (Such is the implication of the question, Wherefore then serveth the law?) No indeed. "It was added because of transgressions, till the seed should come to whom the promise was made . . ." It was added to do service as "our schoolmaster to bring us unto Christ, that we might be justified by faith" (Gal. 3:17, ff.).

So far from the truth it is that this law constituted the essence of a covenant of works, that it proclaimed the Christ by calling forth a transaction known as the bloody sacrifice. What was the message of that blood? In the words of the apostle, "That all have sinned, and

come short of the glory of God; being justified freely by his grace through the redemption that is in Christ Jesus; that by the deeds of the law there shall no flesh be justified in his sight."

It was because the (ceremonial) law reflected the Christ that "the ministration of death, written and engraven in stones, was glorious" so much so "that the children of Israel could not steadfastly behold the face of Moses for the glory of his countenance" (II Cor. 3: 7). Moses' face shone because he had caught a glimpse of the glory of Christ as mirrored by the law. How say ye then that this law was the nucleus of a covenant of works? Preposterous! Know ye not that a covenant of works calls for a sinner with the native ability to keep the law? In a covenant of works therefore the good gifts of God are so much pay turned out to man for services performed by an act of the free wil, — services supported by a power not out of God but inherent in man. It is exactly as De Haan says in his treatise, "A covenant of works *depends* upon man's keeping its requirements."

Consider why the reprobate Israel come to grief. Not because it rejected a pay-master god of a covenant of works (De Haan's view), but because it trampled upon the blood of the sacrifice, the blood of the covenant of grace; because, in other words, it despised the mercy, love, compassion, justice, and righteousness, in a word, the glories of Jehovah — glories the transaction known as the bloody sacrifice displayed.

Once more, a covenant of works is a covenant without blood, without a Christ; for it is a covenant depending upon man's keeping its requirements. Hence, it is a covenant that displays nothing of the tender mercy, the fathomless love of God, for an ill-deserving sinner; for the only duty the God of a covenant of works has toward man is to turn out to him his pay-check for the services he rendered by an act of his own free will. Is an employer practicing mercy when at the end of the week he pays off his employees? Not at all. Attending to the discourses of Moses, it is seen at once that there was nothing of the pay-master God about the God of the covenant of Sinai. We quote: "And the Lord shall scatter you among the nations, and ye shall be left few in number among the heathen . . . But if from thence thou shalt seek the Lord thy God, thou shalt find him, if thou seek him with all thy heart and with all thy soul . . . For the Lord thy God *is a merciful God*; he will not forsake thee, neither destroy thee, nor forget the covenant of thy fathers which he swore unto them" (Deut. 4:28, ff). "Speak not thou in thine heart, after that the Lord thy God hath cast them out before thee, saying, For my righteousness the Lord hath brought me in to possess this land: but for the wickedness of these nations the Lord doth drive them out from before thee . . . that he may perform the word which the Lord swore unto thy fathers, Abraham, Isaac, and Jacob. Understand therefore that the Lord thy God giveth thee not this good land to possess

it for thy righteousness; *for thou art a stiffnecked people*" (Deut. 9:4, ff.).

These passages teach that Israel came into the possession of the land of Canaan not because of its own righteousness but because of the word the Lord swore unto Abraham; because, in other words, this people was included in the covenant of grace. Canaan, such are the unmistakable teachings of these passages, was a gift of grace bestowed by a merciful God upon a people altogether destitute of righteousness.

Does Rev. De Haan need any more evidence that the covenant of Sinai was not a covenant of works? Does not the reverent understand that as a party to a covenant of works Israel would have been destroyed at the very outset; long before it ever set foot on the soil of Canaan; yea, even before it left Egypt?

However, if this covenant was an extension of the covenant of grace whose realization depended upon the faithfulness of God, why was it broken? For the same reason that by many it is despised and broken today, the reason, namely, that all are not Israel, which are of Israel. By the grace of God the elect keep covenant fidelity. In them the covenant was and is realized. It is the fleshly, the reprobated seed, such who have no portion in the interests of the covenant, that despise its blood and thus come to eternal grief.

It is true that the fleshly Israel and even the true Israel in its ignorance would conceive of the covenant of grace as a covenant of works. But the view that the Lord *actually* made with His people a covenant of this kind, is contradicted by the whole of Scripture. It was against the misconception of the real purpose of the addition of the law to the promise that the apostles set themselves in their epistles.

To be sure, the sinner who persistently rejects the blood of the covenant and insists on earning the favor of God by his own works will receive exactly what he has coming, to wit, the reward of eternal hell. But this is altogether different from saying that the Lord will make with man a covenant of works.

Why the Scripture speaks of two covenants is a matter we for the present let be.

In fine, the doctrine of a covenant of works depending upon man keeping its requirements is a sheer invention. The term *covenant of works* appears neither in the scriptures De Haan quoted nor in any other scripture which he might have quoted. This is strange if it be considered that De Haan belongs to a class of Bible students who insist that the very name of the thing taught must appear in the text quoted. Because the name *infant baptism* and the literal command *baptize children* nowhere appear in Holy Writ, De Haan's answer to the question, What saith the Scripture, is, *Nothing*. And he continues: "One may search through the Scriptures from cover to cover, and unless the reader's mind is prejudiced by extra scriptural teachings he will fail to find any mention of infant baptism." I invite De Haan to point me to a single passage in

Scripture that teaches either by implication or directly that the covenant of Sinai was a covenant of works. Is De Haan perhaps addicted to the maxim, Do as I say, not as I do?

It's interesting that the plain teachings of the very scriptures De Haan quotes in support of his doctrine of the covenant of works, are that this doctrine is a sheer fabrication. The Scripture he quotes reads: "For finding fault with them, he saith, Behold the days come, saith the Lord, when I will make a new covenant with the house of Israel and with the house of Judah: not according to the covenant I made with their fathers the day when I took them by the hand to lead them out of the land of Egypt, because they continued not in my covenant and I regarded them not saith the Lord. For this is the covenant I will make . . . I will put my laws in their mind . . ." (Heb. 8:8, ff.).

So then, the new covenant is kept because the Lord writes His law in the mind of Israel. Why then was the old covenant broken? Because Israel by an act of the free will resolved to brake it (De Haan's view)? No indeed. The old covenant was broken because the Lord refused to write his law in the mind and hearts of the apostatizing people. It means, if it means anything at all, that the covenant of Sinai *depended* not upon man's keeping its requirements (De Haan's view) but upon God.

In his pamphlet De Haan takes people of Reformed persuasion to task for accepting the teachings of the church as of equal value and equal authority with the word of God. No one, truly Reformed does this. The charge is false as we have shown in previous articles. "We believe," to quote article 7 of our Confession, "We believe that those Holy Scriptures fully contain the will of God and that whatsoever man ought to believe unto salvation is sufficiently taught therein . . . Neither do we consider of equal value any writings of men, however holy these men may have been, with the divine scriptures, nor ought we to consider custom, or the great multitude, or antiquity, or succession of times and persons, or councils, degrees or statutes, as of equal value with the truth of God, for the truth is above all; for all men are of themselves liars, and more vain than vanity itself."

Notwithstanding this plain declaration of our faith, De Haan informs his readers that, because it is our conviction that the Lord in His word demands of us that we administer the sacrament of baptism to children, we reject the Bible as the sole source of our authority. We will have a word to say about this our practice in a following article. And I promise to prove to De Haan that he knows no more about what Scripture teaches on the matter of baptism than he knows about what Scripture teaches on the matter of the covenants. The point I wish to make now is that De Haan is guilty of the very sin of which he accuses us. Pray, where did he derive his doctrines of the covenant of works? From

Scripture? Indeed not. This doctrine is a thoroughly Pelagian doctrine and cannot therefore be gotten from Scripture. Whereas every creature lives, moves, and has his being in God (Acts 17:28) man cannot earn anything with God, and God from His side cannot, without denying Himself, request of man that he by an act of his own free will keep covenant fidelity and render Him a service that is the issue of a power of which man is the source. If not from Scripture, from where did De Haan derive his doctrines of the covenants of works? From the philosophers of the seminary he attended? Attend now to this from the pen of Dr. De Haan: "To be sure, the teachings of the church, its articles of faith and dogmas, must be accepted in order to prove the doctrine of infant salvation" (we will take up this charge in our next article, G.M.O.). De Haan continues: "Before we leave this point, let me once more emphasize this dangerous teaching." the Bible and the teachings of the church, the Book and something else." The word of God alone is not sufficient, and so in the above quotation the teachings of the church are raised to level with the Bible." So far De Haan.

Let us now turn these tables around. Doing so we get: To be sure, the teachings of the philosophers in the seminary, their articles of faith, their dogmas, must be accepted by De Haan in order to prove (of course, he proves nothing, G. M. O.) that infant baptism is unbiblical. Before we leave this point, let me once more emphasize this dangerous teaching, "the Bible and the teaching of the philosophers, the Book and something else." The Word of God is not alone sufficient to De Haan.

Why do we sent forth this article? For the purpose of starting a controversy or an argument with Dr. De Haan? Not at all. Yet, if he so desires, he may reply of course. We will give him all the room he likes in our paper. We send forth this article for the purpose of showing that De Haan knows nothing of the things whereof he writes; that those who follow him follow a leader so blind that he can't see the pearls that lie on the very surface of the pages of Holy Writ. Yet he struts about with a mouth full of big talk. Attend to this for example:

"The general acceptance of this unscriptural doctrine (infant baptism) is due to the ecclesiastical blindness occasioned by the fact that a very small percentage of Christians study their Bibles. A second reason for its acceptance is a misplaced emphasis on the authority of the church. Thousands are more zealous for their church than for the church . . . All the scriptural proof is gathered from the so-called indirect evidence. We are told that it is rather implied than commanded. The method of argument by which they reach their conclusions is so complicated that few Christians, and even a few teachers, understand it and are able to teach it to others . . ."

G. M. O.

WERELDSCH E VEREENIGINGEN

(Slot)

De vorige maal reppen we van een drietal gedeelten van Gods Woord, die geregeld aangevoerd worden tegen onze beschouwing. De eerste dier drie behandelden we in ons vorig artikel, namelijk, het gedeelte dat sprak van Abraham's bondgenootschap met het drietal broeders: Mamré, Eskol en Anar.

In dit artikel zullen we de andere twee behandelen, om dan daarna met een beknopt overzicht van onze beschouwing deze artikelenreeks te besluiten.

Allereerst dan het Woord Gods, zooals dat tot ons komt door den mond van den profeet Jeremia, hoofdstuk 26:4-7.

Daar staat: "Zóó zegt de Heere der heirscharen, de God Israels, tot allen die gevankelijk zijn weggevoerd, die Ik gevankelijk heb doen wegvoeren van Jeruzalem naar Babel: Bouwt huizen en woont daarin, en plant hoven en eet de vrucht daarvan; neemt vrouwen en gewint zonen en dochteren, en neemt vrouwen voor uwe zonen, en geeft uwe dochteren aan mannen, dat zij zonen en dochteren baren; en wordt aldaar vermenigvuldigd en wordt niet verminderd; en zoekt den vrede der stad waarhenen Ik u gevankelijk heb doen wegvoeren, en bidt voor haar tot den Heere; want in haren vrede zult gij vrede hebben."

Bij aandachtig lezen van het verband van deze woorden, als wel de aangehaalde tekstwoorden zelf, merken we op:

1) Dat Israel om zijn zonde verbannen was naar Babel.

2) Dat er valsche profeten Gods volk tot oproer verwekken wilden. Zie vers 8 en 9. De inhoud van hunne valsche profetie was klaarblijkelijk: "Zoekt het kwade van Babylon, want in hun kwaad ligt uw vrede. Wanneer Babel kortelijks overwonnen wordt, mede door uw toedoen, zal uw gevangenis gewend worden en moogt ge weer teruggaan naar Jeruzalem. Zoekt daarom hun kwaad; staat op tegen hen en maakt gemeene zaak met Babel's vijanden! Zodoende zal uw ballingschap slechts kort duren!"

3) Daartegenover zond God de boodschap: "Laat uwe profeten en uwe waarzeggers, die in het midden van u zijn, u niet bedriegen, en hoort niet naar uwe droomers die gij doet droomen; want zij profeteeren u valschelijk in Mijnen naam, Ik heb ze niet gezonden, spreekt de Heere. Want zóó zegt de Heere: Zekerlijk, als *zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn*, zal Ik ulieden bezoeken, en Ik zal mijn goed woord over u verwekken, u wederbrengende tot deze plaats."

De Heere vermaant hen dus om geen oproer te verwekken, maar onderdaniglijk het juk der ballingschap voor zeventig jaren te dragen.

4) Daarom moesten ze trouwen en vermenigvuldigen in Babel, ten einde als volk te blijven bestaan, opdat ze straks als natie mogen teruggaan. En daarom

moeten ze het goede en den vrede voor Babel zoeken. Want als het den Babyloniërs wel ging, zou het hun ook wel gaan. Het ligt in den aard der zaak, dat als Babel verscheurd zou worden door inwendigen oorlog, met zijn ellende en honger als noodwendig gevolg, de arme ballingen zeker zouden lijden. En veel vreeselijker zouden lijden dan onder het juk der ballingschap hetwelk ze nu droegen. En dat wil de Heere niet. Daarom: "Bouwt huizen en woont daarin, en plant hoven en eet de vrucht daarvan," enz.

Ligt nu in het bovenstaande een argument om het heulen met de wereld goed te praten? Er is letterlijk niet één woord in het gedeelte hierboven aangehaald, dat daarvan spreekt. Juist het tegenovergestelde is waar. De eisch Gods was, dat Israel als een bijzonder volk zich rustig zou bukken onder het juk der straf Gods, en zeer beslist zich zou handhaven als een particuliere natie, die straks, na 70 jaren, verlost zou worden. En als het straks blijken zal, dat sommigen van den volke Israels met vreemde vrouwen zich verontreinigd hadden, buigt Ezra zich in het stof en bidt: "Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot u op te heffen, mijn God." (Zie Ezra 10:6-15; en ook Ezra 10.) En het gevolg is, dat de vreemde vrouwen weggedaan worden.

Vraagt ge wat de beteekenis van Jer. 29:5-7 dan zij voor onzen tijd, dan zou ik willen antwoorden: Ten eerste, zoekt den vrede, van elke stad waarin ge woont. Wij mogen nimmer het kwade zoeken van onzen naaste. Het is nu nog waar, dat in hunnen vrede onzen vrede ligt. Men gedenke echter, dat hier sprake is van een uitwendige, nationale vrede, die staat tegenover geweld, oorlog en hongersnood. (Zie ook: I Tim. 2:2.) De Wet des Heeren is vervuld juist daarin, dat we den Heere onzen God liefhebben en onzen naaste als onszelf. En, ten tweede, blijft het even waar voor ons: "Hebt de wereld niet lief!" Of: "Bewaart uzelf van de afgoden!" En: "Trekt niet een ander juk aan met de ongeloofigen!"

Het moge vreemd schijnen, doch ook van dezen laatsten tekst wordt ons een exegese geboden, die zou strijden tegen onze beschouwing. "Trekt niet een ander juk aan met de ongeloofigen." Dit is dan ook het derde gedeelte uit Gods Woord, hetwelk tegen ons aangehaald wordt en we zullen behandelen.

Dan stelt men de zaken zoo voor, alsof deze tekst zou leeren, dat men allerlei jukken met den ongeloofige kon aantrekken, als men er echter maar voor zorgt dat men geen juk met hen aantrekt, hetwelk ongelijksoortig is. Dan zegt men, dat Paulus hier het oog heeft op een zeer bijzonder juk en dus niet een algemeene regel neerschreef voor de gemeente van Christus.

Nu is het evenwel overduidelijk uit het verband, dat de Apostel Paulus juist wel een algemeene regel neerschreef toen hij schreef: Trekt niet een ander juk aan met den ongeloofige. In de eerste plaats, is dat duidelijk als we de woorden nagaan die aan dezen tekst voorafgaan. In vers 3 en ook vers 4 van dit 6de

hoofdstuk van den tweeden zendbrief aan die van Corinthe zeide de Apostel: "Wij geven geen aanstoot *in eenig ding*, opdat de bediening niet gelasterd worde; maar wij als dienaars Gods maken onszelve *in alles aangenaam*" En dan schetst de Apostel ons het juk van Christus hetwelk hij draagt. En dat juk omsluit zijn geheele leven. Beide negatief en positief beschrijft hij dan zijn leven in de verzen 4-10. Doe even de moeite en sla dat hoofdstuk op, lezer, en ge zult zien, dat de Apostel ons een overzicht geeft van zijn leven, hetwelk hij leeft om Christus' wil. En als hij dus zijn hart uitgebreid heeft tegenover de Corinthiërs, dan roept hij hun toe om toch ook uitgebreid te zijn. Maar hij weet, dat hun leven niet zoo scherp geteekend staat in het kruis van Christus als het zijne. Hij weet, om een voorbeeld te noemen, dat sommigen onder hen den drinkbeker des Heeren drinken en ook den drinkbeker des duivels en daarom roept hij hen toe: Trekt niet een ander juk aan met de ongeloovigen! In de tweede plaats, is het overduidelijk, dat de Apostel ons een algemeene levensregel aangeeft in vers 14a, als we letten op hetgeen volgt. Met een opeenstapeling van termen maakt hij duidelijk, dat het eenvoudig onmogelijk is om één juk aan te trekken met de ongeloovigen. Tevens geeft hij in de verzen 14-16 een beschrijving van de twee jukken die er zijn. Het juk van Christus is het juk der gerechtigheid, het juk des lichts, het juk van Christus, het juk des geloofs, het juk des Tempels Gods! Daartegenover staat het juk der ongerechtigheid, het juk der duisternis, het juk des duivels (Belial), het juk des ongeloofs, het afgodische juk!

En nu moet men wel verstaan, dat ge het geheele menschedom hier geschilderd hebt uit geestelijk-zedelijk oogpunt. Het is niet zoo, dat er ook nog een fatsoenlijk, lief, nobel jukje ergens tusschen de bovenstaande twee jukken inligt. God is het absolute Wezen. Met God kan nooit een compromis aangegaan. Hij bestuurt alle dingen zoo, dat ge of voor Hem of tegen Hem zijt. Hierboven hebt ge dan ook tegelijk uw leven u geschetst.

Nu zegt Paulus, dat er van verbroedering, smelting absoluut niets komen kan. Hij zegt dat in zeer sterke termen. Er is geen mededeel, geen gemeenschap, geen samenstemming, geen deel, geen samenvoeging van den een met den ander. Dus als deze of gene Christen het toch durft te bestaan om het schurfterige juk van den duivel op zijn schouder te drukken, dan bezondigt hij zich diep.

Daar blijft dan ook niets anders over voor het kind van God dan om te luisteren naar den Heere als Hij verder zegt: "Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen." En in dit laatste hebt ge dan tevens weer het juk van Christus, want dat bestaat in de aanneming Gods. Dan loopen we met Christus in hetzelfde juk en de wandel is dan hemelwaarts, omdat het Godwaarts gaat.

Nu is het wel waar, dat zulk een verloochen van

onszelve een dragen van Christus' kruis met zich brengt. Getuige daarvan de verzen 4 tot 10 van dit zelfde hoofdstuk. En het mededeel van de "dividends" des duivels lonkt zoo liefelijk. Maar, o broeders, hoe verrukkelijk klinkt het Woord des Heeren in het volgende en laatste vers van dezen pericoop: "En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige." Als de Heilige Geest dan ook ons oog voor die heerlijkheden opent, dan zingt Christen:

Wien heb ik nevens U omhoog?
Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog,
Op aarde nevens U toch lusten?
Niets is er, daar ik in kan rusten.
Bezwijkt dan ooit, in bitt're smart
Of bangen nood, mijn vleesch en hart,
Zoo zult gij zijn voor mijn gemoed,
Mijn Rots, mijn deel, mijn eeuwig goed.

Om nu de gedachtengang van het door ons geponeerde in de artikelenreeks kortelijks voor de aandacht te roepen der lezers, zullen we met een resumé van het verhandelde besluiten.

Ten eerste, zijn we gaan staan op het hechte grondbeginsel, dat alles van God is. Schoon vonden we die stelling uitgedrukt in Job 41:1b, 2: "Wie is dan hij die zich voor Mijn aangezicht stellen zoude? Wie is Mij voorgekomen, dat Ik hem zoude vergelden? Wat onder den ganschen hemel is, is Mijn." We zagen, dat hier alles al reeds in kiem inzit. De centrale gedachte is, dat er maar Eén is die Bezitter is, en dat absoluut. Die Eéne is God. Daaruit volgde, dat God dan ook alleen recht heeft, en er in dien zin bij den mensch nimmer sprake kan zijn van recht. Zoodat het grondbeginsel en uitgangspunt voor onze verhandeling ook zoo gesteld mocht worden: Alle recht zetelt absoluut in God. Dat moest eerst beslist uitgesproken tegenover alle gebazel van allerlei recht, hetwelk de mensch puur en simpel zou bezitten. Een zeker recht, dat Christen en Wereldling tezamen zouden hebben. Een soort recht, waarvan gehandeld en waarop gebouwd mocht worden, zonder den Naam des Heeren ook maar te noemen. Dat is dan ook pure onzin voor een ieder die God kent. Dat werd duidelijk in ons eerste artikel, hetwelk op de inleiding volgde. En geschreven werd onder nummer II.

Ten tweede, hebben we aangetoond hoe het ontvangen van de aarde mitsgaders hare volheid in verband stond met de idee van recht. Dat hebben we aangetoond op grond van een Woord Gods, ontleend aan de Psalmen. Ps. 115:16: "Aangaande den hemel, de hemel is des Heeren; maar de aarde heeft Hij der menschenkinderen gegeven." Daar zagen we tweeërlei relatie, waarin de mensch staat tegenover de aarde, ter eener zijde; en tegenover God met de aarde in zijn hand, ter anderzijde. Die eerste relatie was de relatie van rentmeester en niet bezitter. Hij heeft wel de aarde en alle dingen in zijn vuist, maar zij is gegeven, en

gegeven om er straks volle verantwoording van te doen. Hij is nog niet eens zijn eigen eigendom. De mensch zelf, met lichaam en ziel, met alle dingen blijven in het bezit van God. Die tweede relatie lag uitgedrukt in het eerste lid van den tekst: "Aangaande den hemel, de hemel is des Heeren." De hemel is het, namelijk, waar de Koning troont. Daarom is die tweede relatie de stand van het leven des menschen met alle dingen in zijn vuist. Hij moet met alles naar God toe, moet met alles in Hem eindigen. Die tweede stap gaf ons tevens het verband aan tusschen den mensch en de idee van recht. En zagen, dat ter eener zijde, de mensch een *voorrecht* ontving om God te dienen. En dat hij een *verleend* recht ontving, hetwelk hij moest handhaven tegenover alles en allen die naar de ontrolling van Gods Raad naast hem of tegenover hem zouden komen te staan. En daar zat deze schoone waarheid in verborgen, dat des menschen van God afgeleide *recht* onlosmakelijk verbonden ligt aan het wezen van den godsdienst. Een machtig beginsel! Zijn Goddelijke roeping om God te dienen is zijn *voorrecht*; tegenover mensch en engel en duivel is dat zijn *verleend recht*, hetwelk hij handhaven moet en mag. En in die relaties was hij rijk in God.

Ten derde, hebben we gezien hoe de menschheid bankroet sloeg, doordat zij zondigde tegen God. Zijn profeet-, priester-, en koning-zijn werd hem ontnomen door God. Uit en van zichzelf, wil, kan en mag de mensch God niet meer dienen. Zijn bankroet is compleet. Daardoor kwam er een vreeselijke verandering. In de eerste plaats gaf de Heere nog wel de aarde en alle dingen aan de goddeloozen, maar in Zijn vloek. En in de tweede plaats, werd de mensch, die aarde en hare volheid rukkende uit de hand des Heeren, een onheilige dief voor Zijn aangezicht. Geestelijk-ethisch is de mensch der zonde een dief voor God. Hij spreekt wel van recht, maar dat recht erkent hij geen voorrecht te zijn, onafscheidelijk vast aan den godsdienst. Hij noemt zichzelf voorts de bezitter van alle dingen en in dwazen trots bazelt hij van een onderwerpen der dingen aan den wil van den mensch.

Ten vierde, stonden we stil bij het heuglijke feit, dat de Heere, direct na de breuke der zonde, gedacht aan Zijn eeuwig Verbond en we hebben het gezien hoe Adam viel in de armen van Jezus. Het menschedom ging uiteen in een absolute splitsing, naar den Raad des welbehagens. De eeuwige predestinatie kwam tot openbaring. Twee volken verschijnen: het eene is het volk van God en het andere is het volk waarop de Heere vergramd is tot in eeuwigheid. Die beide volken gebruiken beide de aarde en alle dingen. Maar het volk Gods is weer profeet, priester en koning onder God in Christus. In den Geliefde ontvangen ze een veel heerlijker voorrecht en verleend recht weer, dan Adam ooit kende. En in het gebruiken van alle dingen komt dit openbaar. Overal waar ge Abel ziet, staat hij in het teeken van den gekruisten Christus. Het teeken van het bloedende schaap. En overal waar ge Kain ziet,

ontmoet ge het ruw geweld en den harigen schedel van den duivel die hem bezielt. En hij vermoordt zijn broeder. En het volk Gods wordt tot strijden geroepen. En wij worden den ganschen dag gedood; we worden geacht als schapen ter slachting. Zoolang Abel dan ook zijn bloedend schaap torst kan hij met Kain niet vereenigen. We zagen: Twee volken; tweeërlei gebruik van de aarde; en daarom een onverzoenlijken strijd op leven en dood; onder twee vorsten: den Vorst Gods en den vorst der duisternis.

Ten vijfde, hebben we dien strijd aller eeuwen in zijn hoofdmomenten geschetst. En zagen: a) Dat die strijd door God gewild is: de oorlog des Heeren is en gestreden moet worden. Die strijd aller eeuwen geschiedt van God. b) Dat die strijd het menschedom van alle eeuwen, van alle geslachten, talen, natiën en volken ten scherpste in twee slagorden verdeelt. Het regiment des hemels en het regiment der hel. c) Dat die twee legers van alle eeuwen zich vergaderen in twee kampen, om in eendracht en vergadering en vereeniging macht en kracht te zoeken. De slagorde Gods vereenigt onder den Naam des Heeren. En de slagorde des duivels komt te samen om zichzelf een naam te maken. Humanisme in al zijn slangachtige vormen. d) Dan stonden we stil bij de openbaring van dien strijd en wandelden door het Woord Gods van geslacht tot geslacht en van volk tot volk, totdat we aanlandden bij den huidigen dag en nog vonden we het bloedende schaap op Abel's rug en den knuppel in den vuist van Kain. e) En in een vergezicht zagen we, dat de overwinning zeker is. We hoorden het zingen van Abel en het ruischen der palmtakken. Maar ook de vreeselijke kermklanken der hel. Want Kain kauwt zijn tong van pijn, temidden der hellewichten. Want God is een verterend vuur!

Ten zesde, zagen we de ontwikkeling van dien strijd aller eeuwen en hebben er op gelet, dat die ontwikkeling, naar den Woorde Gods zich in tweeërlei zin en vorm openbaart. In de eerste plaats, zien we het in den grooten afval van den levenden God. Een afval van de uitwendige kerk die genoemd wordt met den naam van Christus. Hebben kennelijk aangetoond, dat de kerke Gods van eeuw tot eeuw inkrimpt en dat de fundamenten van de leer die naar de godzaligheid is losgewrikt worden door ontrouwe Sionieten. Zagen in die ontwikkeling, dat naarmate de afval van God toenam het getal der getrouwen inkromp. We zijn toegekomen tot aan de spitse der torens der tempels Gods. In de tweede plaats, hebben we gelet op het slijk waarin men al meer valt, in zijn vallen van God. En dat slijk vindt zijn uitdrukking in het bange getal: zes honderd zes en zestig. De aarde zonder den hemel; de week zonder den Sabbat; de wildernis zonder het Kanaan; de mensch zonder God; de ziel zonder hoop. En hebben het volk Gods mogen manen vuurbang te zijn van elke openbaring van dat onheilige getal zes. En gewezen op het volmaakte getal zeven. De aarde en de hemel vereenigd; de mensch aanliggende aan het

hart van God; de verwerkelijking van het eeuwige Verbond.

Ten zevende, zagen we het bange einde. Bang voor de strijdende kerk van God, als het goddelooze rot de handen ten finale ineen geslagen zal hebben; als het getal op de voorhoofden en rechterhanden van alle godvergetenen zal staan en niemand zal kunnen koopen en verkoopen dan in dat teeken alleen. En hebben gewezen naar de profetie van Gods Woord, dat bange dagen voorspelt voor hen die trouw bevonden zullen worden. "Hier is de lijdzaamheid der heiligen" Doch zagen tevens de wolken van dikke donkerheid die zich samenpakken boven het hoofd van den Antichrist, en het Beest, en den Draak met al zijn vuigen aanhang. Want God zal brullen uit Sion. En zagen tevens in 't verschiet den eeuwigen jubel van de kinderen van God. Hallelujah!

Ten achtste, hebben we de lijnen uitgestippeld waarlangs men vereenigen kan, indien men daaraan behoefte heeft. Want samengaan met de goddeloozen is goddeloos. Repten van een hechten grondslag naar Gods Woord en een samengaan van hen die wilden staan op dien grondslag. En dan niet een jagen naar een godsdienstig gekleurde "dollar," maar een verband, dat zingt van God en strijdt den goeden strijd des geloofs in allen tak van nijverheid en handel. En dan zal 't gaan.

Ten negende, hebben we de critiek tegen onze beschouwing die als 't ware in de lucht hangt, naar ons beste weten in eenigszins vaste lijnen neergelegd en stelselmatig weerlegd. Een critiek die zich in tweeën splitste. Het eerste soort gaf heele of halve of kwart oplossingen die anders waren dan de onze. En we hebben getracht om aan te toonen, dat ze niet deugden. De andere critiek waren gedeelten van Gods Woord die men inbracht tegen onze beschouwing. Ook die critiek zagen we onder de oogen. En konden er niet in zien wat de broeders er in zagen. En bewezen zulks. En hier diende dan ook het punctum te staan.

Vooraleer we echter besluiten, volgen hier nog een tweetal opmerkingen.

Allereerst moeten wij u eerlijkheidshalve mededeelen, dat we een dankbaar gebruik maakten van allerlei bronnen van onze leiders van vroeger en van hen die ons nu nog leiden: De Dss. H. Hoeksema, H. Danhof en G. M. Ophoff. Van den eerste vermelden we zijn artikelen over de unions van vroegeren en van lateren datum, alsmede Ds. Hoeksema's Dogmatiek; van Ds. H. Danhof vermelden we zijne verhandeling: *De lijn, waarlangs Kerk en Wereld in den weg van onderlingen strijd zich moeten ontwikkelen, hebben ontwikkeld en zullen ontwikkelen, ook op sociaal en industrieel gebied.* (*De Boodschapper*, Jaargang 3, No. 10, Dec. 1915); van Ds. Ophoff vermelden we zijn verhandelingen aangaande het ambt, alsmede zijn opstellen over Abraham in onzen Standard Bearer van vroegeren datum. (Zie "footnote" onder aan de bladzijde 213, Volume VII, No. 9.)

In de tweede plaats, verzoeken we de mogelijke critici om zoo spoedig mogelijk hunne critiek tegen onze beschouwing op te zenden naar het adres van den Hoofdredacteur, in overeenstemming met den regel die afgedrukt werd op het titelblad. En verzoeken we hen om zoo duidelijk mogelijk te schrijven, opdat zulke missieven direct naar den drukker verwezen kunnen worden. Bovendien zouden we het waardeeren indien de broeders, nadat ze mijne beschouwing afgewezen hebben op goede gronden, een oplossing ten beste geven die den toets der Schrift kan doorstaan.

Het ligt toch in den aard der zaak, dat we gaarne naar zulke mogelijke oplossingen willen luisteren. Eerder schreven we reeds, dat ons ijveren opkomt uit het begeeren om den zuiverst mogelijken weg te bewandelen naar boven. Daarom, indien ge een beteren weg weet, broeders, onderricht ons en wij zullen gaarne naar u luisteren. Doch indien het mocht blijken, dat de richting die wij aanwezen de juiste is; indien het kind van God niet mag vereenigen, op welk terrein dan ook, met Wereldling — laat ons dan ook den moed onzer overtuiging hebben en met het oog op Hem die alle kracht heeft in hemel en op aarde het juk verbreken, dat ons met hen te vaak drukte.

En hier moet dan maar het punctum staan.

G. V.

ALGEMEEN AANBOD

Onder bovenstaand opschrift geeft, in de *Gereformeerde Kerkbode* van Rotterdam, Nederland, Dr. A. Kuyper Jr. eene beoordeeling van onze brochure *Een Kracht Gods tot Zaligheid*.

Wij zijn zeer verblijd, dat de geachte en geleerde schrijver zich er toe leent om over onzen arbeid en beschouwingen zijn oordeel te geven. We hebben reeds lang uitgezien naar den dag, waarop mannen van naam en positie in Nederland eens van zich zouden laten hooren in verband met de kwesties, die ons hier hebben bezig gehouden. De geachte schrijver van de genoemde beoordeeling onzer brochure zal het zich herinneren, dat we hem vroeger reeds uitnoodigden, om het voor zijn geëerden vader op te nemen in verband met het leerstuk der Gemeene Gratie. We kregen daarop nog nimmer antwoord. Des te meer zijn we verblijd, dat hij thans deze beoordeeling schrijft in de Rotterdam-sche Kerkbode. Voor kritiek zijn we niet bang. Ketterij bedoelen we niet in te voeren. De Gereformeerde waarheid hebben we lief en zoeken we te handhaven met al wat in ons is. We zijn ook gewillig om eigen beschouwing prijs te geven, mits men ons overtuige van dwaling. Daarom zijn we voor niets meer bang dan voor de ellendige politiek van doodzwijgen, die men ten onzent volgt. En we spreken hier onze oprechte waardeering uit voor de poging, die door Dr. Kuyper Jr. gedaan wordt in de *Gereformeerde Kerkbode* van Rotterdam, om tegenover ons een zekere beschouwing van een algemeen aanbod te handhaven.

We zullen, volgens onze gewoonte de artikelen, die door Dr. Kuyper worden geschreven over dit onderwerp in hun geheel weergeven in de Standard Bearer. Dan kan ieder oordeelen. We haasten ons om hier het eerste artikel onzen lezers aan te bieden; het luidt in zijn geheel als volgt:

ALGEMEEN AANBOD

I

“In de kerken van Amerika is een strijd gaande over de vraag of in de prediking er een ‘algemeen aanbod’ van genade mag zijn. De een zegt, dat dit eisch is van Schriftuurlijke evangelieprediking, de ander dat dit in strijd is met de Gereformeerde belijdenis.

“De strijd concentreert zich in twee namen. Ds. Keegstra verdedigt in *De (Amerikaansche) Wachter* het gevoelen van hen, die voor het algemeen aanbod pleiten. Ds. Hoeksema in *The Standard Bearer* werpt zich op als bestrijder van dit gevoelen. Deze laatste heeft zijn artikelen belangende deze materie uitgegeven in brochurevorm, onder den titel: een kracht Gods tot zaligheid, of genade geen aanbod. De artikelenreeks dijde uit tot een geschrift van 142 bladzijden.

“De gedachtengang van Ds. Hoeksema komt in het kort hierop neer dat de prediker nooit een algemeen aanbod van genade in de prediking mag doen.

“1e. Omdat er een eeuwige uitverkiezing is, en God in Zijn raad besloten heeft de genade alleen en uitsluitend aan de uitverkorenen te schenken, en aan niemand anders. Een algemeen aanbod is z.i. dus niet oprecht en eerlijk; 2e. omdat als de prediker meer aanbiedt dan hij metterdaad te bieden heeft of geven kan, hij dan een ‘bluffer’ is; 3e. omdat de prediker in naam van zijn Zender moet spreken, en dat bij God niet is een welmeenend aanbod van genade aan alle menschen, vanwege het besluit der verkiezing en verwerping; en 4e. omdat niets aangeboden mag worden aan een die absoluut niet in staat is het aangeboden aan te nemen.

“Men ziet het Ds. Hoeksema staat absoluut op het standpunt der verkiezing en verwerping en wil van daaruit redeneerende van een algemeen aanbod der genade niets weten. Voor zulk een aanbod is geen opdracht van den Zender, zulk een aanbod is niet welgemeend, in den grond der zaak onwaarachtig. Hij aarzelt dan ook niet een en ander maal te zeggen dat zulk een prediking, waarin een algemeen aanbod der genade gedaan wordt, niet gereformeerd is maar pelagiaansch, remonstrantsch is.

“Wij kunnen niet zeggen, dat we de redeneering van Ds. Hoeksema logisch vinden, zij komt ons voor meer *rationalistisch* te wezen. Hij bouwt een rationalistisch systeem op een gereformeerd grondbeginsel. Hij schrijft op pag. 11: ‘niet alleen heeft Hij besloten om alleen aan sommigen genade te schenken. Hij heeft ook besloten om aan anderen geen genade te schenken. Er is dus in God ook de bepaalde wil om aan sommigen geen genade te schenken. En hiermede is het eerste

wezenlijk element van een algemeen aanbod reeds uitgeschakeld, en ten eenenmale onmogelijk gemaakt. Gij kunt niet Gereformeerd wezen en spreken van een algemeen aanbod van genade van Godswege.’

“En op pag. 13 schrijft Ds. Hoeksema: ‘in één woord, het is Gereformeerd om te zeggen dat er niemand is onder de menschen, die ook maar het geringste in zich bezit, waardoor hij de aangeboden verlossing zou kunnen aannemen. Maar bij deze voorstelling vervalt ook absoluut de mogelijkheid van een aanbod. Want wat zin heeft het te spreken van een aanbod van iets aan menschen, van wie men zeker is, dat ze het aangeboden niet kunnen aannemen?’

“We gelooven hiermede het gevoelen van Ds. Hoeksema genoegzaam duidelijk te hebben weergegeven. Voegen we hier volledigheidshalve aan toe dat Ds. Hoeksema natuurlijk zeer zeker wil dat *aan alle menschen de prediking* gebracht zal worden van het evangelie en dat zij voor den eisch van geloof en bekeering gesteld zullen worden. Daarin wordt echter nog geen genade aangeboden. We weten dat van de getrouwe prediking tweeërlei kracht uitgaat, een kracht des levens ten leven en een kracht des doods ten doode. Daarom koos hij tot titel van zijn geschrift: een kracht Gods tot zaligheid, of: genade geen aanbod.

“Schijnbaar is deze redeneering van Ds. Hoeksema logisch. Maar het is ook niet meer dan schijn. De Duitschers zouden hier van consequenz-macherei spreken.

“Een algemeen aanbod van genade is natuurlijk heel iets anders dan een aanbod van algemeene genade. Hiertusschen moet men goed en terdege onderscheiden. Van algemeene genade voor ieder mensch wil niet één Gereformeerde weten. Daarvoor heeft hij teveel met Pelagius en Arminius en Episcopus gestreden. De leer van de eeuwige en vrijmachtige uitverkiezing is het hart der Gereformeerde Kerk, het karakteristieke element in de Gereformeerde religie.

“De prediker, die het aanbod van *algemeene genade* deed in zijn prediking zou terstond worden afgezet door zijn kerkeraad en classis.

“Maar heel iets anders is een *algemeen aanbod* van de genade die particulier is. Hier is gehoorzaamheid aan het gebod des Heeren: predikt het evangelie aan *alle* creaturen; gaat heen, onderwijst *alle* volken ze doopende. Het spreekt vanzelf, dat deze genade niet onvoorwaardelijk maar conditioneel wordt aangeboden, namelijk op conditie van geloof en bekeering.

“Zoo te prediken, het algemeen aanbod van genade, op conditie of eisch van geloof en bekeering, is naar den eisch van Zondag XXXI van de Heidelbergsche Catechismus: ‘als volgens het bevel van Christus aan de geloovigen, *allen en een iegelijk*, verkondigd en openlijk betuigd wordt, dat hun zoo dikwijls als zij de belofenis des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtiglijk al hun zonden van God om de verdienste van Christus wil vergeven zijn.’

“Ongetwijfeld, er is eeuwige uitverkiezing. Maar

de prediker weet niet wie de uitverkorenen zijn. Dat behoort tot de verborgene dingen, die voor den Heere onzen God zijn. En daarom heeft de prediker te brengen het algemeen aanbod van genade op conditie van geloof en bekeering."

Tot zoover Dr. Kuiper in zijn eerste artikel.

Wij verwachten natuurlijk meer en zullen daarom kort zijn in onze opmerkingen en ons strikt bepalen tot hetgeen de geachte beoordeelaar in dit artikel schrijft.

En dan willen we allereerst uitspreken, dat we met veel, dat Dr. Kuiper, vooral in het laatste gedeelte van dit artikel schrijft, van harte instemmen.

Zoo zijn we b.v. dankbaar voor de uitspraak: *Van algemeene genade voor ieder mensch wil niet één Gereformeerde weten.*

We willen in deze uitdrukking niet teveel leggen, want we verstaan maar al te zeer, dat Dr. Kuiper wel vasthoudt aan de voorstelling van eene algemeene genade in den zin van gemeene gratie. We willen dit slechts toepassen op ons onderwerp. En dan moet de geachte schrijver, die onze brochure beoordeelt, wel voor de aandacht houden, dat men in Amerika in de Christelijke Gereformeerde Kerken, sedert 1924 toch wel officieel op het standpunt is gaan staan, dat het zoogenaamde algemeen aanbod van genade toch wel degelijk genade is, niet slechts voor de uitverkorenen, maar ook voor de menschheid in het algemeen, voor alle hoorders, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. Om den inhoud van mijn brochure te verstaan, moet Dr. Kuiper haar in het rechte licht, in het licht van onzen strijd bezien en beoordeelen. En dan is het de leer der Christelijke Gereformeerde Kerken geworden, dat de prediking des evangelies genade is voor ieder hoorder, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel.

Dit is reeds zeer duidelijk uit het eerste punt der drie, die door de Synode van 1924 zijn aangenomen en als Gereformeerd geijkt. Onze geachte beoordeelaar aan de overzijde van den oceaan kan dit punt letterlijk afgedrukt vinden in mijn brochure en dus zelf oordeelen.

Dit blijkt niet minder uit de verklaring, die de Synode van 1926 in antwoord op protesten, die waren ingekomen tegen Punt I, hiervan heeft gegeven. In de Acta der Synode (zie p. 116, 117) kunt ge herhaaldelijk lezen dat er in de prediking des evangelies eene zekere genade Gods is, die Hij betoont aan elk en een iegelijk, tot wien de liefelijke uitnoodiging des evangelies komt.

Dit is ook zeker de voorstelling van Prof. Berkhof in zijn *De Drie Punten in alle deelen Gereformeerd*, zie pag. 21, v.v.

Zoo schrijft de professor, met het oog op degenen, "die aan de uitnoodiging geen gehoor geven":

"Dat God de goddeloozen roept tot bekeering, wordt in de Heilige Schrift voorgesteld als een bewijs van zijn lust in hunne redding."

Nadat de professor voor dit beweren als bewijs gewezen heeft op de bekende teksten in de profetie van

Ezechiël, die uitspreken, dat God geen lust heeft in den dood des goddeloozen, voegt hij er aan toe:

"Deze plaatsen zeggen ons zoo duidelijk als woorden dit vermogen, dat God geen lust heeft in den dood des zondaars (let er wel op, dat Hij niet zegt: "des uitverkoren zondaars," maar "des zondaars," geheel in het algemeen); en de teedere roepstem, die wij daarin beluisteren, getuigt van zijn groote zondaarsmin en van zijn lust in het redden van goddeloozen."

Even later schrijft de professor, met het oog op dezelfde personen, die de uitnoodiging des evangelies niet aannemen, weer met een beroep op Ezech. 33:11:

"Zijn dat geen woorden van teedere ontferming, waarin een Vader zijn afwijkende kinderen smeekt, om terug te keeren tot het vaderhuis en tot het vaderhart?" Let er wel op, dat de professor met nadruk wil, dat we door deze afwijkende kinderen, die in zoo groote liefde gesmeekt worden om terug te keeren tot het vaderhart, de goddeloozen en verworpenen verstaan, niet alleen de uitverkorenen. (*)

De professor leert, als zijn nadrukkelijke woorden weergeven, wat hij bedoelt, dat God met groote liefde vervuld is tot alle menschen, als Zijne afwijkende kinderen, dat Hij met ernst de redding zoekt niet alleen van de uitverkorenen, maar van alle menschen in het gemeen. Hij beweert, dat Gods Woord leert, dat God gedrongen wordt door een groote zondaarsmin niet alleen jegens de uitverkorenen, maar jegens alle menschen in het gemeen.

Laat hem het eens ontkennen, als hij den moed heeft, dat dit metterdaad zijne beschouwing is.

Het baat hem niet, dat hij in het eerste gedeelte van zijn genoemde brochure ook een Gereformeerde beschouwing levert van de prediking des evangelies en het dan voorstelt, alsof wij eigenlijk bedoelen het evangelie alleen aan de uitverkorenen bedoelen te prediken. Tegen zijn gereformeerde inleiding op zijn onderwerp hebben we het niet.

Wat we boven aanhaalden is ook uit zijn pen gevloeid, en dat is ook het eenigste in heel de brochure, dat hij levert als verdediging van het eerste punt.

Daarom moet Dr. Kuiper wel verstaan, dat het niet gaat over de algemeene verkondiging van een particulier evangelie. We hebben op Zondag XXXI niets tegen. We hebben er niets op tegen om voor alle hoorders te verkondigen, dat een iegelijk, die in den gekruisten Christus gelooft, zalig zal worden.

Het gaat in ons verschil er niet over, of de prediker iets moet aanbieden. Het gaat er over, of hij mag verkondigen, dat God in groote liefde en ernstige zondaarsmin de zaligheid zoekt, niet slechts van de uitverkorenen, maar van alle menschen in het gemeen.

Dit laatste is de leer van Punt I.

Dat is de duidelijke leer van Berkhof, zooals ieder, die Nederlandsch kan lezen, zal moeten toestemmen.

En dat wordt verstaan door het algemeen, welmeenend aanbod van genade en zaligheid van Godswege.

Er wordt door begrepen, dat de prediker verkondi-

gen moet, dat God welmeenend, dat is, in zondaarsmin, met de bedoeling om hen te redden, niet alleen de uitverkorenen, maar allen hoorders het evangelie laat verkondigen.

Dat is ook de bedoeling van Ds. Keegstra. Dit kan uit de brochure duidelijk genoeg worden.

Dat noem ik Arminiaansch.

Wie dat verkondigt, wijkt af van de Schrift, van de Gereformeerde belijdenis, knoeit met de waarheid.

En dat Arminiaansche vuurtje brandt hier in de zoogenaamde Gereformeerden Kerken overal.

Zie daarom ben ik blij met de uitspraak van Dr. Kuyper, dat geen Gereformeerde zal spreken van een algemeene genade voor ieder. Ik versta, dat hij dit toepast op de prediking des Evangelies.

Ook ben ik blij, dat de geachte beoordeelaar duidelijk de meening neerpent, dat Gereformeerde prediking bestaat in *de algemeene verkondiging van een particulier evangelie*.

Dat wil ik ook.

Kuyper en ik mogen daarbij misschien dispuut willen voeren over het woord: *aanbod*. Ik mag het ietwat gevaarlijk vinden, om te spreken van een aanbod van genade *op voorwaarde* van geloof. Ik houd vol, dat genade in het geheel geen aanbod is en geen voorwaarden kent, maar door God geschonken wordt, ook met inbegrip van geloof en bekeering. Maar ik vertrouw nu, dat Dr. Kuyper dit niet in Peligiaanschen zin bedoelt. En over woorden wil ik niet twisten.

Hij wil een algemeene verkondiging van de particuliere genade Gods in Christus Jezus.

Maar hij wil geen verkondiging, waarin door den prediker wordt gezegd, dat God met groote zondaarsmin vervuld is, niet alleen voor de uitverkorenen, maar voor de menschen in het gemeen.

En daarmee zijn Berkhof, Keegstra, Kuiper en vele anderen ook door Dr. A. Kuyper van Nederland veroordeeld.

Hiermede zal het den geachten beoordeelaar ook wel duidelijk geworden zijn, dat hij mijn voorstelling, zijns ondanks, toch geen recht liet wedervaren.

De vraag is niet: of de prediker aan alle hoorders een particulier evangelie mag aanbieden.

Maar de vraag is: *of God van Zijne zijde aan alle menschen en niet slechts aan de uitverkorenen genade aanbiedt, welmeenend, dat is, met de bedoeling om hen te redden en uit groote zondaarsmin.*

En of een Gereformeerd predikant zulks kan verkondigen.

Nog eene opmerking.

De geachte schrijver spreekt als zijn oordeel uit, dat mijn redeneering schijnbaar logisch is, maar in werkelijkheid toch onlogisch.

Nu geef ik opzichzelf om zulk eene beschuldiging niet zooveel, ofschoon ik natuurlijk gaarne toestem, dat eene redeneering logisch moet blijven.

Maar wel stel ik er belang in, dat, indien ik me ergens schuldig heb gemaakt aan een logische fout, ik

daarin zoo terecht wordt gezet, dat ik haar kan herstellen. Met andere woorden, Dr. Kuyper had moeten aanwijzen, waar de fout in mijn logika schuilt. Dat heeft hij niet gedaan. En daarom, hij duide het mij niet euvel, neem ik dat ook niet aan. Ik neem absoluut niets aan van menschen alleen op hun gezag. Dr. Kuyper zal dus mijn fout moeten aanwijzen. Anders houd ik vol, dat heel mijne redeneering volkomen logisch is en geen consequenz-macherei.

Dieper gaat de beschuldiging van rationalisme. Dit toch wil de rede verheffen boven de Schrift. En daarvoor behoeft mij de Heere!

Maar ook hier levert Dr. Kuyper geen bewijs. Hij toont volstrekt niet aan, hoe ik in mijn brochure de Heilige Schrift aantast en mijne menschenlijke rede boven haar gezag zou willen verheffen. Het is misschien niet teveel gevraagd, als ik verwacht, dat Dr. Kuyper dit nog zal aantoonen, of althans deze laatste beschuldiging zal herroepen.

H. H.

*) Prof. Berkhof zou over Ezech. 33:11 ongeveer als volgt willen preeken, te oordeelen naar den inhoud van zijn brochure: "Er zijn predikers, die beweren, dat God alleen over de uitverkorenen met zondaarsmin vervuld is, dat Hij het evangelie laat verkondigen alleen om daardoor de uitverkorenen terug te voeren tot Zijn vaderhart. Zij alleen, zoo zeggen deze predikers, zijn Gods geliefde kinderen. Hen alleen zoekt Hij te redden. Ja zelfs durven deze predikers het bestaan om te leeren, dat God voor de anderen, die Hij niet verkoren heeft, het evangelie laat verkondigen tot een oordeel, in Zijn toorn en verolgenheid, om hun oordeel daardoor te verzwaren. Dit is echter een gruwelijke leer. Deze predikers maken God tot een tyran, die slechts enkele menschen liefheeft en de anderen bestemd heeft tot het verderf. Mijn tekst spreekt echter geheel anders. Let er op, dat dit Schriftwoord gewaagt van Gods groote zondaarsmin, van zijn begeerte om de goddeloozen terug te voeren, als zijn afgewekene kinderen, tot zijn vaderhart. Hij zoekt hun redding. En laat het uwe aandacht niet ontgaan, dat de tekst niet spreekt van uitverkorenen, maar van zondaars in het gemeen. Daaronder zijn alle menschen begrepen. Niet alleen de uitverkorenen worden bedoeld, ook de anderen. Alle menschen heeft God lief. Alle goddeloozen zoekt Hij te redden. Ook u allen zonder onderscheid zoekt Hij in zondaarsmin, niemand uitgezonderd. Hij smeekt u om deze genade aan te nemen." etc.

Deze proeve van prediking, die natuurlijk geheel van mij is, is in alle deelen gegrond op hetgeen de professor schrijft in zijn brochure. Dat is onze ernstige overtuiging. Als wij den inhoud van zijn brochure verkeerd voorstellen, hij heeft gelegenheid om ons te weerleggen in ons blad, en wij nemen gaarne alles terug.

H. H.

IN MEMORIAM

De Kerkeraad der Prot. Geref. Gemeente te Rock Valley, Ia., wenscht met dezen zijne diepe sympathie te betuigen met Ouderling Tim Kooima en gezin, bij het overlijden van hun dochter en zuster,

ADRIANA KOOIMA.

Moge de Heere onze God hen troosten in dit hun zwaar verlies, geloovende, dat degenen, die God lief hebben, alle dingen medewerken ten goede.

Namens den Kerkeraad,

Ds. A. Cammenga
Bas Lems

WHEN IGNORANCE RUSHES INTO PRINT

Then the result is that pamphlets are imposed upon the reading public like the latest production of Dr. M. R. De Haan on the subject: *Infant Baptism and the Covenant of Grace*.

Several of the doctor's zealous followers evidently deemed it necessary that I should read the pamphlet, for they were sent to me by mail and till now I received a half a dozen. This would seem to imply a challenge to answer the pamphlet and to meet the supposedly incontrovertible arguments its author adduces.

Whether the sending of those several copies is intended to be such a challenge or not, I promise that as soon as possible I will publish a similar pamphlet to prove that infant baptism is not based on a mere tradition of the Church, but is thoroughly Scriptural.

If the matter required haste I would have published this proposed pamphlet immediately and would have postponed some of my other labors for this purpose.

But this is not the case.

There are many other matters that require my attention at present and I trust that my catechumens are sufficiently versed in the Word of God to detect the errors upon which the pamphlet of Dr. De Haan is based.

On the other hand, I know too well that many people are easily deceived by such arguments as the doctor employs. It is not among those that are well founded in the Scriptures that he can expect to gain his converts, but, on the contrary, among the many that have long weaned away from the truth and neglected their instruction in sound doctrine according to the Scriptures. These are numerous in our day. And for their sake it might be expedient to publish a positive treatise over against the entirely negative attempt of Dr. De Haan. For which reason I promise to do so at my earliest convenience.

In the meantime it can do no harm to let Dr. De Haan and those that were so kind to send the various copies of his pamphlet to me, know what impression his production made upon me. It is clearly and simply expressed in the title of this article: "When ignorance rushes into print."

The doctor must take no offense when I write thus.

For in the first place it is he who clearly expresses his conviction that it is nothing but ignorance on the part of the thousands upon thousands that believe in infant baptism and, in fact, on the part of the entire Church of the new dispensation, that is the cause of their belief. Writes he: "The general acceptance of this unscriptural doctrine is due to the fact that but a very small percentage of Christians study their Bibles. A real revival of Bible study would soon convince the great mass of Christians concerning the truth on baptism." Again in his "Foreword" he writes: "This little treatise on the much discussed and little under-

stood subject is sent forth not for the purpose of starting a controversy (this in spite of the fact that the entire pamphlet is controversial from beginning to end, without even a positive element in it! H. H.) or an argument. Rather we send it forth to show that there is NO ARGUMENT at all for infant baptism. We firmly believe that the bulk of Christians have just taken for granted that what their Church teaches must be right. All we hope to do by this pamphlet is to stimulate Christians to SEARCH THE SCRIPTURES and they will see the truth as we have been made to see it. If the Scripture is allowed to speak to us with finality, there will be no difficulty." It is evident from these quotations that Dr. De Haan considers all that differ with him on the subject as totally ignorant of the Scriptures. For this we honor him, for I think a man that is cocksure of his standpoint must be honored for his convictions. At the same time, I feel all the more confident, that he will honor me for frankly expressing as my opinion that ignorance rushes into print when he published his pamphlet. Of all I have ever read against the truth of the covenant and infant baptism the little treatise of Dr. De Haan is by far the worst.

In the second place, Dr. De Haan admits himself that he never understood the doctrine of infant baptism and was not properly instructed in this truth. He confesses that he had a very poor course in theology, when he writes: "I may state here that during my course in the Seminary little or no effect was made to teach us the reason for baptizing infants. It was undoubtedly taken for granted that we believed it because we had been so taught." And again the doctor informs us, that when doubts arose in his mind about the scripturalness of infant baptism he "inquired for light from no less than six different matured Reformed preachers and was unable to receive any help from them, as they knew no more about it than he did." Which implies, of course, that Dr. De Haan knew nothing about it, for he had not been instructed; and that, therefore, those matured ministers also were ignorant about the doctrine; which was, indeed, a deplorable situation. But it is evident from this, that the author of the pamphlet never became acquainted with the doctrine of infant baptism. And I am afraid, that when he finally started to investigate for himself, he was not exactly in the right disposition of heart and mind to find anything else in the Word than that infant baptism is to be condemned. The doctor, then, is boldly attacking a truth, which he never understood. When he published his pamphlet, ignorance was rushing into print.

In the third place, Dr. De Haan reveals his ignorance, both in the first paragraph of his foreword and in the first sentence of his little treatise. In the first paragraph of his foreword he reveals his ignorance when he states that there is no argument for infant baptism at all. And in the first sentence of the treatise

proper he reveals the same weakness, when he maintains that the Scriptures say nothing of infant baptism. In reality he states in that first sentence that they say nothing of the Covenant of Grace either, but that must have been a slip due to the "rush" part of the work. But surely, it is a very grave mistake when a man enters into a controversy as does Dr. De Haan on the basis of the supposition that his opponent has nothing to say and that he, Dr. De Haan, is victor in the debate before he has even said one word! Yet so he conceives of the truth of infant baptism and its defenders. We believe that Dr. De Haan is honest in this conviction. Yet, it is the honesty of total ignorance. And it is this same honest ignorance that makes him so bold in speech. Frankly, Dr. De Haan, you do not know what you are talking about. You are not at all acquainted with the view you are opposing.

In the fourth place, this ignorance of Dr. De Haan is apparent thruout the entire pamphlet. He imagines that he expresses the Reformed view of the covenant in the ridiculing sentence: "Saved when they are babies, lost when they grow up and yet these people pride themselves of the fact that they are Calvinists." Surely, it is evident that in Dr. De Haan's opinion these Calvinists are utter fools. But his opinion is based on utter ignorance of their conception. He thinks, that the fathers that composed the beautiful and profound form for the administration of baptism to children of the covenant, were such utter fools as to teach that during the introductory part of that form the children are saved, during the prayer before baptism they are again lost, but at the time when the thanksgiving is offered they are saved once more. Is it surprising that Dr. De Haan, living under the impression that infant baptism is such a foolish doctrine, being so ill-informed, departed from the Reformed Churches and now empties the vials of his contempt over the head of this straw-man? He is of the opinion that the truth of infant baptism is based upon a few texts, which he quotes in his pamphlet and then proceeds to overthrow as proofs for infant-baptism, and he does not understand that this doctrine has the whole of the Word of God for its basis. Reformed people never proceeded from the false assumption that the Bible is a sort of a dictionary from which you can quote at random. Yet, Dr. De Haan, used to this type of interpretation makes the mistake of thinking that such is their method.

But why write anymore just now?

I promised that I would write another "little treatise." And I promise to write it in such a manner, that Dr. De Haan has no argument left.

For as earnestly as Dr. De Haan believes that all that do not agree with his view are ignoramuses, so certain am I that he does not know what he is talking about.

And my conviction in this respect is based upon his latest pamphlet.

H. H.

BEKENDMAKING

Dinsdagavond, 2 Juni, om zeven uur, vergadert het Curatorium der Theologische School in een der lokalen van Fuller Ave. Kerk.

Jonge mannen, die begeeren opgenomen te worden als student aan onze School, worden op deze vergadering verwacht.

De adspiranten moeten voorzien zijn van een bewijs van lidmaatschap van een onzer gemeenten, en tevens een aanbeveling hebben van hun respectieve kerkeraad.

M. Vander Vennen, Secr.

NOTICE

Board meeting of the Reformed Free Publishing Association will be held Monday, May 18, at 7:45 P. M., in the basement of the First Prot. Reformed Church, cor. Fuller and Franklin.

Den 16den Mei 1931, zoo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders,

PIETER KOOISTRA

en

GEESKE KOOISTRA—Wiersema,

hunne 35-jarige Echtvereniging te herdenken.

God dankende voor het groote voorrecht dat Hij ons onder hun liefdevolle opvoeding deed verkeerren, bidden wij Hem, dat Hij hen nog lang voor ons spare tot eere Zijns Naams.

Hunne dankbare Kinderen,
Behuwd- en Kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.
1031 Wealthy Street.

Den 16en Mei, zoo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders,

BEREND WYCHERS

en

GRIETJE WYCHERS—Datema,

hunne 40-jarige Echtvereniging te herdenken.

Dat de Heere, die hen zoovele jaren heeft geleid en gezegend, hen nog vele jaren mag leiden en sparen voor elkander en ons, is de wensch en bede van

Hunne dankbare kinderen,
Mr. en Mrs. Peter Dykema
Mr. en Mrs. John Wychers
Mr. en Mrs. Albert Wychers
En 6 kleinkinderen.

IN MEMORIAM

Op den 21sten April behaagde het den Heere uit ons midden weg te nemen onze geliefde Dochter en Zuster,

ADRIANA KOOIMA,

in den ouderdom van 21 jaar.

Moge de Heere ons in dezen Zijnen weg troosten en ons doen gelooven dat Hij alle dingen met wijsheid doet tot de eer en verheerlijking Zijns Naams en de zaligheid van Zijn uitverkoren volk.

Namens de bedroefde familie,
Mr. en Mrs. Tim Kooima en gezin.

FAILING

In *The Banner* of May 1 appeared an editorial from the pen of Rev. H. J. Kuiper bearing the title, "Why Do We Fail." The reverend informs his readers, that he was paid a visit by one of the well known and respected ministers of the Christian Reformed Church. The brother came for a confidential talk, the substance of which was:

"Jesus said to His disciples who wondered why they had been unable to cast out the demon from the epileptic boy: '*this kind goeth not out save by prayer and fasting.*' Why is it that *we* have not been able to cast out the evil spirits, in spite of all our organizations and methods? We have Christian primary schools and Christian high schools, yet we have failed to cast out the spirit of worldliness. Movie attendance, for example, is not a rare thing even among the boys and girls who attend our Christian educational institutions. We have a Christian college, in spite of it so many of our young men turn to unbelief or become doubters when they attend one of our universities. We have elaborate organizations and equipment on our mission fields, but in spite of it some of our fields are unfruitful."

It is a hopeful sign indeed when well known and respected ministers begin to complain of the evil spirits — according to Kuiper, the spirits of materialism, worldliness, lukewarmness and superficiality — infesting their ranks, and of the lack of power to cast them out. Such a complaint *may* be the evidence that these spirits are hated at least by those voicing the complaint. If this antipathy spreads, these spirits, that take on flesh and blood in the worldly element in the Church, will soon be compelled to quit their old haunts for new quarters.

The complaint of Kuiper's visitor than was that his church is infested by evil spirits; that, further, there is no power left to cast out these imposters. How deplorable! For think what an admission of this kind implies. It implies that this visitor's church is no longer warring the warfare of Jehovah; that between this church and the world a truce has been signed; that these two are now dwelling together in peace under the same ecclesiastical roof. This must be, as the lack of spiritual power spells lack of desire, and a lack of desire to cast out evil spirits is but the other side of love for the world and the things of the world. Now when such love become the ruling passion, the warriors of God sue for peace, and lock arms with the world that they may sit at its fleshpots. What Kuiper's visitor admitted by implication to be the state of affairs in his church, we have maintained all along.

What, according to Kuiper's visitor may be the reason of this lack of power? Attend to this visitor's answer:

"What is the reason? We have trusted too much in our organizations and methods. We have not trusted

in the Lord, who says, 'Not by might, nor by power, but by my Spirit!' This is the reason we are not getting results in our schools and on our mission fields. The brother did not mention our churches, but we gathered from the general tenor of his remarks that he would apply the same criticism to them."

"This indictment which our visitor presented," writes Kuiper, "was not made in anger, but in sorrow. He is peace-loving and not at all a pessimist. The personality behind the criticism made this latter seem all the more significant to us. We consider this statement worthy of serious consideration."

Kuiper continues: "The answer we gave to our friend ran as follows:

"First: are not our educational agencies producing more results than we realize? Suppose we had no Christian schools, no catechisms, what would be the spiritual condition of our homes and our churches? A glance at the average American church is sufficient to suggest the answer. Would there not be less spirituality, far more worldliness, far more apostacy in our circles if it were not for our catechetical instruction and our Christian schools."

Kuiper should know that the spirituality of which he speaks need not necessarily be the evidence that the educational organizations of his church are producing good results; this spirituality may be nothing else than the lingering flower of a tree once green but now in a state of decay as the result of the blighting breath issuing from a worldly pulpit passing over it. In other words, the homes may still be spiritual in spite of these educational organizations. This is so probable as to be also worthy of consideration.

Kuiper continues:

"Second: there is, nevertheless, a large element of truth in the charge that we are putting too much confidence in our organizations and methods and not enough in the Lord. This means that we have not been prayerful enough. As we have endeavored to bring out in a few articles on the pressing need of a spiritual revival, the call of the hour is a call to PRAYER. We mean especially: prayer in the inner chamber. We pray in our public services. We pray at all our meetings. We pray at the family board. But too many professing members of the Church have never learned the secret of personal daily supplications and intercessions to God. We know this from confessions made in family visitation. We know this because our churches would have more spiritual vigor, our institutions would be more fruitful, our mission work would result in more conversions if more of us understood the holy art of prevailing prayer. If we are unable to cast out the evil spirits of materialism, worldliness, lukewarmness and superficiality it is because we have forgotten that '*this kind goeth not out save by prayer and fasting.*'"

"There is no dearth of organizations and ecclesiastical machinery in our circles. We have many socie-

ties for the study of the Bible and for Christian work. We have school societies and benevolent organizations; we have organizations for men and women, for young men, young women and for girls. We have circles and clubs in abundance and their number is increasing annually. We have leagues and federations, political and industrial organizations. We have committee meetings without number. We have many more public programs than is good for us. But are the results at all commensurate with the efforts put forth? Have we left room for prayer? Are we not often forgetting that 'much is little if God is not in it'; that without Christ we can do nothing; that 'Except Jehovah build the house, They labor in vain that build it: Except Jehovah keep the city, The watchman waketh but in vain'?"

Kuiper then conceded that there is a large element of truth in the charge of his visitor; that his church is infested with evil spirits such as he enumerated; that power is wanting to him and his fellows to cast them out. In agreeing with his visitor he also accepted the implication of his charge that the overruling passion in his church is love for the world.

Kuiper also agreed with his visitor on the cause of the deplorable state of affairs in his denomination. To much confidence is being put in organizations and methods and not enough in the Lord. It is certain that Kuiper and his visitor would have come nearer the truth had they said that this sin of misplaced confidence is not so much the cause, as an accompanying sin. Is it not a fact that man is so constituted that he cannot do without a staff to lean upon so that when he forsakes the Lord for the fleshpots of Egypt, he, now being at odds with the Almighty, puts his confidence in this or that idol? According to Kuiper's own admission, the personnel of his church (ministers and layman), having forsaken the Lord, place their trust in mammon (materialism), in organizations, in any kind of an ecclesiastical machinery by which faithful ministers of the Word can be grinded out of their denomination. These are now being deified.

What may be the real cause of this lack of power to cast out evil spirits? And the answer: The sins of this denomination. In the year 1924 the Christian Reformed Church, met in Synod, cut the heart out of the truth, and threw a bridge across the chasm that divides the church and the world. Ever since, these spirits have been coming in. Office-bearers who would not eulogize the achievement were ejected from office and together with their respective flocks set naked on the street. This is the great sin of the aforesaid churches. The spiritual impotence of which Kuiper and his visitor complained, the wide-spread spiritual lethargy that as the dew of death is settling upon this denomination, is but the doleful issue of the aforesaid sins.

What is the remedy that Kuiper and his respected visitor agreed upon? The answer is found in the following selections:

"Our first duty is to confess to God our sinful reliance upon the means rather than upon Him and to resolve to be far more prayerful in all our plans and labors. Our second duty is to improve our organizations and methods We should not rest until we have better preaching, better catechism, better Sunday school methods and equipment, better societies Moreover, if the results of our educational work are somewhat disappointing, is it not because we have made the serious mistake of slighting the influences of the Christian home."

Kuiper continues: "The situation as we see it contains a triple summons. The first is a summons to each child of God among our readers to seek God's face in daily intercessions as well as supplications. The second summons is one that comes to us preachers; namely, to emphasize the spiritual life The third summons is one that comes as a challenge to those in charge of our institutions, especially our schools; namely, to put first things first since God has promised that to those who seek first the kingdom of God, and His righteousness all other things shall be added."

A very good program indeed. But doesn't Kuiper realize that it requires great spiritual power to carry it out? It requires power to forsake idols and return to the Lord; power to improve the preaching, the catechism and the Sunday school; power to seek God's face in daily supplications and intercessions; power to put first things first. If there is no power to cast out evil spirits is there power for these spiritual exercises? Kuiper and his respected friend will reply that according to the promise of Christ, the asking one receives and the seeking one finds; that for this reason he made prayer the first number on his program. Just so. Fact is, however, that the only kind of a prayer to which the Lord will respond is the prayer that issues from a humble, broken, and contrite spirit. When the Jews of the first chapter of Isaiah spread forth their hands and made many prayers, the Lord hid His eyes and would not hear because their hands were full of blood. Kuiper and his respected friend should know that the Lord will not hear the supplication for power, if the supplicants insist on keeping silence about the very sins of which the conditions, which the Lord is asked to improve, are the issue. These supplicants should take home to their hearts that when they spread forth their hands and make many prayers, the Lord hides His eyes. The first number of Kuiper's program should therefore read: A whole-hearted confession of the sins of which our spiritual lethargy is so much wages. The second number should read: petitioning the Lord for grace to burn that bridge we threw over the chasm that separated us from the world and to cast out the evil spirits that came in over that bridge; in other words, to declare the three points so many lies, and to return to the truth. Such a prayer would be heard. There would be power to go through with the program.

G. M. O.

INGEZONDEN

THE CHRISTIAN SCHOOL AND ITS RELATION TO
THE CHURCH

III

A Free Christian school is a sectarian institution in the good sense of the term. That is to say, the religious convictions propagated there are identical to the convictions of the parents, who support it. And again, these convictions are the expressed essence of the world and life view of these parents. But in this sense all associations or institutions are sectarian, for their very constitution is the very expression of the world and life view of its members. The Free Christian schools, however, are not sectarian, if by the term is stigmatized "denominational." Such a school is parochial as those of the Roman Catholics, Lutherans, etc. A Free Christian school cannot be sectarian in that sense, since parents of various denominations having the same convictions are identified with the association of the school.

To be sure it cannot be unprofitable to discuss briefly the objective of the Free Christian school. This is not answered by merely stating that the primary object is to train the child in the fear of the Lord. What we want to know is the implication of that statement. Time and again it is contended that the Christian school should lead the child to Jesus, or again to instill in the child's mind a thorough knowledge of Scripture. We may state at once, that we cannot agree with these contentions. The primary purpose of the Free Christian school is not, and cannot be to lead the child to Jesus, or to thoroughly train the child in the things pertaining to God's kingdom. The first contention is certainly not in harmony with Reformed thinking, and the latter is the duty of the church and the church alone. Occasionally one can hear some school teacher or principal content that he or she must preach the gospel and be instrumental to lead the children to Him, who said: "Let the children come unto Me, for such is the kingdom of heaven." We can understand such contentions only from the fact that our Reformed people are drifting rapidly into Arminian waters. Besides our Free Christian schools certainly could be stigmatized as denominational, if this contention were true to fact. It cannot be denied that the moment our teachers are become preachers, we should first of all give them a theological training. Teachers are trained primarily and solely to give the children a Christian education as a preparation for their life's task. So, too, Dr. F. L. Rutgers contents in his *Kerkelijke Adviezen*, Vol. 1. p 134. Says he: "Voorts dient de school allereerst voor maatschappelijk onderwijs, maar dan in beslist Christelijken geest, en zóó dat het ook meewerkt tot de godsdienstige en zedelijke opvoeding der kinderen." The Christian

spirit, which should permeate all education, must be freed from all the philosophy of natural science, which is deteriorating the very purpose for which the Christian school has been established. The Christian spirit meant here is not merely a notion of having Bible reading, prayer and song services in the schools, it means more than that. Every subject in the curriculum taught should be permeated with, and should be a reflection of the fundamental teachings of reformed Christianity. This can only be attained, when we have teachers, who themselves have inbibed and have appropriated that spirit to such an extent that all their thinking and teaching is a manifestation of a glowing and a fervent-living faith in the Sovereign Creator of heaven and earth. We cannot possibly expect Christian education where that spirit is wanting, for it is just that spirit which is the distinguishing mark.

We would even contend that the adjective — Christian — ought not to be a necessary requirement to describe the education of our children. Fact is, that from our point of view we cannot conceive of education, which is not Christian. Let us define the term education to prove this contention. The etymology of the term education is as follows: it is the construction of the Latin verb *duco* and the preposition *e*. *Duco* means to lead, draw, think, etc. The preposition *e* means *out of, from*, etc. The combination *educio* then means *to lead out of*. This in modern English means to cultivate, to inform, to improve. All this has no meaning unless we understand the implications. To educate is to cultivate the mind, and the soul, of course with the truth; it is to lead the mind and the soul out of the state of ignorance into the state of knowing. It is to lead the mind from the state of *ignoro* into that of *intelleligo*. In order to reach the state of understanding, knowing, and perceiving, one must be brought in contact with the reality of things. To know the reality of a thing is to know the whole truth about it. If one wants to know the truth of the matter he must know it in the light of the source of truth, who alone is truth. To say, as they do in public institutions of learning, that man originally descended from the animal, it is evident that the truth is not known, consequently you cannot cultivate, inform, or lead out of, unless you have appropriated the truth yourself. In other words to say that they do educate in the State institutions of learning manifests that one has no conception of the implication of the term education. He who knows not *the Truth*, cannot possibly lead out of the state of ignorance into that of knowing. Therefore education if it has any content is necessarily Christian. We would state that what is generally called education is not worthy of that name, since it is void of *the Truth*. It is void of the spirit of Christianity, and it does not only not recognize, but also it does not revere the Triune God as the Creator of heaven and earth.

(To be continued)

A. C. BOERKOEL

was not that the cattle removed that day be given to him as hire but that his wages be the spotted, the speckled, and the brown, the flocks and herds would henceforth, after the separation, bring forth, so that the first step in the execution of Jacob's proposition had to be the removal of the specimens he was to receive as his hire, in order that Laban might have a way of knowing how many cattle of the above description were brought forth since the day of the ratification of the contract.

That, when Laban asked him what his wages should be, Jacob without a moment's hesitation, laid down articles of a suitable labor contract, shows that he had prepared himself for the interview. This in turn indicates that in the past he had made his plight a matter of serious consideration. The question to which he had sought an answer was how he could come to his own as a servant of Laban. He finally hit upon the above-cited plan, the merit of which was that it placed him beyond the reach of Laban's avarice by calling in God as his rewarder, as the one to determine and govern the size of his hire. For what the flocks and the herds would bring forth depended neither on Laban nor on Jacob, but solely upon the Lord. The contract, therefore, sprang up from Jacob's faith in the Lord. It shows that he by an act of his regenerated mind and will submitted himself to the care of Jehovah, especially so since the cattle of the above description were ordinarily most rare.

Jacob closes his response with the assertion that his righteousness shall answer for him in time to come, when it shall come for his hire before Laban's face; that every head of cattle whose appearance did not agree with the stipulated description should be counted stolen with him. The meaning of this speech is clear enough. Jacob felt confident that cattle of the specified description would appear in great numbers in the herds and flocks of Laban as the sign and reward of a past integrity that should have but had not been remunerated. At the end of another six years he would be the owner of a substance so great as to permit him to consider himself liberally rewarded for the entire twenty years of faithful service. Laban would then be compelled to admit that what he had claimed as a gracious gift of God, belonged to Jacob; that therefore the latter and not he was the favored of God; that, finally, the attempt to defraud this helpless refugee from Canaan ended in dismal failure in that He with whom Laban in the last instance had had to do was not this refugee but his God.

When Jacob had done with speaking Laban said, "I would that it might be according to thy word." On the surface it again appears as if Laban was an easy-going, big-hearted, inexact kind of a personage ready to acquiesce in most any kind of an arrangement to please and to satisfy the party with whom he dealt. The truth of the matter is however that he was quick to catch hold of Jacob's proposition because he felt

assured that, when put into operation, it would greatly advance his interests. This is evident from his repeated attempt later on to stem the rising tide of Jacob's miraculous success.

Having yielded to Jacob's demand, Laban that same day gave into the hands of his sons whatever was variegated in the flock. Jacob now entered upon the final lapse of his career in Haran. His course again leads through a thickened of trials. It was especially in this period that Laban behaved in a manner that leaves no doubt in our mind that he was a personage destitute of grace. To his great dismay, the sheep and goats at the very outset brought forth a numerous partly-colored and spotted offspring. This was a miraculous occurrence, Laban should have recognized as a divine rebuke, as a speech of God, denouncing his past ways with Jacob, calling him to repentance, and threatening him with disaster in the event he hardened his heart. Laban, however, turning a deaf ear to this speech, changed as much as ten times Jacob's wages and thus as many times denied the providence of God. But no matter what colour or mark he selected, it would agree each time with the mark or colour of the offspring brought forth. Ten times did Laban shift from one colour or mark to another. Ten times therefore did the Lord say to him. "Thou persecutest my servant, Beware!" As Pharaoh of the Egyptian oppression, so Laban, he continued to harden his heart and thus to harass the Lord's anointed. After each assault, he would discover that his flock had diminished in size. But instead of admitting that Jehovah is God, Laban would set his mouth against the heavens, and say after each defeat, It is a chance that befalleth me. The result was that he was reduced to a state of comparative poverty. God took away his cattle and gave them to Jacob. Gen. 31:9. As Israel left Egypt laden down with the spoil of the oppressor, so Jacob left Haran laden down with the spoil of Laban.

Not once did Laban admit that his woe was God-sent, the reaping of what he had sown, a just retribution. Instead, he said with his sons, 'Jacob hath taken away all that was mine, and of all that was mine hath he gotten all this glory.' And his countenance fell. The spectacle of Jacob's flock vexed him. He cursed Jacob in his heart. Gen. 31:1, 2. Had he dared, he would have appropriated his nephew's entire substance and sent him back to Canaan a poor man. Gen. 31:42. The Lord, however, suffered him to do Jacob no wrong.

Had Laban assumed a different attitude toward Jacob, had his confession been, 'I have wronged thee, my brother; I know, because the Lord has testified against me. It behooves me therefore to repent in dust and ashes for the treatment I afforded thee. I now bless thee in my soul; for thou art the friend of God, the seed in whom I and all the families of the earth are to be blessed.' Had this been Laban's confession, he would have lived and continued to prosper.

The Jews sought Christ for the bread that perishes.

Likewise Laban, he had sought and attached himself to Jacob for the material good that perishes. And when, after a season, the Lord made known to him that he might no longer be steward and began to take away his cattle and to give them as just hire to Jacob, he was angry and would not relinquish his hold on a substance that belonged to him whose hire he had kept back by fraud.

How did Jacob bear up in this final period of trial? Had he been destitute of grace, had he been a child of the devil instead of a child of God, he would have cursed Laban in his heart; he would have worked Laban's ruin by every means at his disposal. There was plenty of opportunity for Jacob to avenge himself, if he had chosen. He could, for example, have neglected Laban's flock, and purposely exposed it to all kinds of injury.

Jacob, however, was one of God's saints. He suffered and threatened not; but committed himself to Him that judgeth righteously; and in the mean time continued as a faithful, trustworthy, and dutiful shepherd of his master's flock. He could not have taken better care of this flock, had it been his own. Attend to his testimony: "And ye know," said he to his wives, "that will all my power I have served thy father." And to Laban: "This twenty years have I been with thee; thy ewes and thy she goats have not cast their young, and the rams of thy flock have I not eaten. That which was torn of beasts I brought not unto thee; I bare the loss of it; of my hand didst thou require it, whether stolen by day, or stolen by night. This I was; in the day the drought consumed me, and the frost by night; and my sleep departed from my eyes" (Gen. 31:28-40).

This testimony was not contradicted by Laban. There is more proof that Jacob was a righteous man. Said the angel of the Lord to him: "Lift up thine eyes, and see, all the rams that leap upon the cattle are ring-streaked, speckled and grised: for I have seen all that Laban doeth unto thee" (Gen. 31:12).

The Lord then came to the defense of Jacob, a thing He would not have done had Jacob shown himself up as an unrighteous by paying Laban in his own coin, by awarding him evil for evil, by availing himself of every means of revenge at his disposal in the attempt to appease a carnal grudge. If there is one thing that the Lord would have men take home to their hearts, it is that He is far from the wicked. Those whom He delivers from the snare of the fowler are the righteous, they who make Him their habitation, who say of the Lord, He is my refuge and my fortress; my God; in Him will I trust. Ps. 91:2, ff. Finally, Jacob's very prosperity was his righteousness that came for his hire before Laban's face.

To be sure, *by nature*, Jacob was a despicable sinner, a child of wrath. Fact is, however, that in Scripture he appears as a child of grace, as a son whom the Lord loved and therefore chastened and scourged for his profit; that he might become partaker of His holiness.

And in Haran, where the Lord burnt much of the dross out of him through the trials of his faith, he endured chastening and thus showed himself up as a son indeed. The view that Jacob's tears and prayers at Pniel constituted the first evidence that he was the possessor of the life of regeneration, is a view that has no basis in Scripture. From the very outset he appears in Scripture as a friend of God, capacitated by grace to appreciate the higher interests of the covenant. And in Haran, where he was in heaviness through manifold temptations, he may be said to have shown himself up as one of God's saints, "kept by the power of God unto salvation ready to be revealed in the last time." Nor was he without a word of comfort in Haran. In a succession of visions the Lord appeared unto him to assure him that, Having taken notice of all that Laban did unto him, he would take away the cattle of Laban and give them to him, and thus would show forth his righteousness as the light and his judgment as the noonday. Such, to be sure, is the import of the word the angle of God spake to him in a dream saying, "Lift up now thine eyes, and see all the rams which leap upon the cattle are ringstreaked, speckled and grised: for I have seen all that Laban doeth unto thee" (Gen. 31:12).

But what are we to think of Jacob's stratagem? He did two things. He took him twigs and pilled white streaks in them, and thus varying colours were produced. These twigs he placed in the watering troughs that the flocks, when they came to drink might conceive with these twigs before them. When the cattle were feeble, however, he put them not in, so that the stronger fell to him and the weaker to Laban. Secondly, he set the speckled animals before those of uniform colour so that Laban's herds had always these spotted animals before them. In this manner another impression was produced upon the she goats and sheep.

The first question that arises is whether the Lord actually rendered this artifice effective. From the notice, "But when the cattle were feeble he put them not in: so that the feeble were Laban's and the stronger Jacob's." From this notice it seems that He did. It does not follow, however, that Jacob's adroitness was not culpable. The Lord also renders effective the poison a suicide takes to end his life. Calvin excuses Jacob's action on the grounds that he was following the Lord's instruction received by vision. Fact is, however, that all the Lord said to him in the visions was that He would withdraw the cattle from Laban and transfer them to him.

In appraising his stratagem, it must be borne in mind that it had been revealed to him that he was to receive his father-in-law's substance. His artifice then is representative of an attempt on his part to help the Lord realize His resolve. As yet not entirely the man of faith, not entirely weaned from confidence in himself he assists by cunning the fulfilment of the visions.

It cannot be denied that his interference sprang up